XXII. évfolyam 23. szám · Ára: 1 forint · 1966. június 9

Hegedűs István rajza

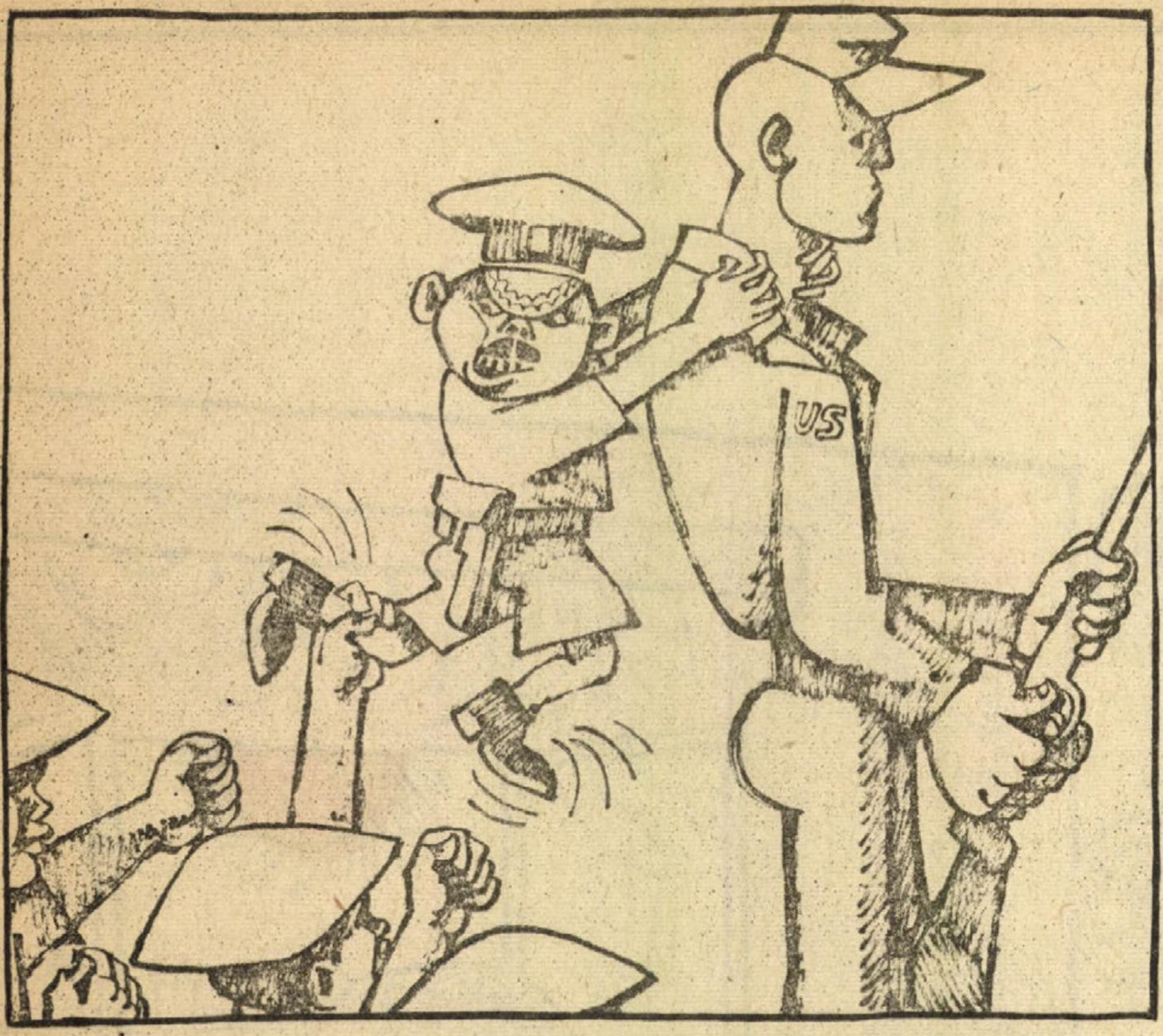
KEDVES UNOKA

— Olyan szép idő van, nagyapó, igazán lemehetne egy kicsit lottószelvényt árulni...

(Revünk a 8—9. oldalon)

Ky, a helyzet ura

(A „Neues Deutschland"-ból)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A VÁSÁRLÓT BÜNTETIK

Januárban vásároltunk a férjemnek a Divatcsarnokban egy zöld nylon inget 260 forintért. Néhány havi használat után az ing háta fogta magát és kifoszlott a gallér alól. Amikor a gyilkos kór az ing elejére is átterjedt, bánatos szívvel összecsomagoltam, és gyógykezelés céljából elvittem kedvenc FEDOSZ-omhoz, ki készít, javít, mérték után. A FEDOSZ-nál több szakértő szakértette, végül is egyesült erővel megállapították, hogy gyári hibás. Miután sikerült előkotorni az ing szavatossági céduláját, férjem felkereste a Divatcsarnok férfidivatosztályát, ahol is az ing ismét megméretett és könnyűnek találtatott, továbbá jegyzőkönyvbe vétetett.

Volt egy olyan vágyálmunk, hogy amennyiben inget kicserélni nem lehet, adják vissza a pénzünket, de hát ez csak vágyálom maradt, mert zöld nylon ing a Divatcsarnokban jelenleg nem kapható – de pénz sem. Pénz helyett kaptunk egy vásárlási utalványt 173 forintról, mert a szóban forgó ing árát közben leszállították, s *ha* kapható volna, akkor is csak árleszállítva *volna* kapható. Erre hivatkozva a 87 forintnyi különbözet megtérítését végtelenül udvariasan bár, de zordan megtagadták. Vettem volna 320 forintos inget, annak az ára változatlan, azt vissza tudnák téríteni! – mondották.

Azóta is azon tűnődöm, hogy a selejtes gyártmányért miért a vásárlót kell büntetni a gyártó helyett?

Keszthelyi Tivadarné,
Bp., VI., Hegedű u. 9.

MEGSZŰNT a protekció!

Minthogy szükségem lett volna három darab balmenetes fazékfülre, ami közismerten krónikus hiánycikk, és tudtam, hogy a sarki edénybolt vezetője együtt járt elemibe Makovecz Gyulával, aki viszont nekem távoli barátom, felkerestem a szóban forgó kartársat, félrehívtam, és Gézára hivatkozva arra kértem, hogy juttasson nekem három balmenetes fazékfület, biztosan akad a pult alatt, nem leszek hálátlan.

Csodálkozva nézett rám, majd udvariasan vállat vont, és magamra hagyott. Kicsit vártam, hátha mégis hozza a három fület, de egyet sem hozott.

Hasonlóképpen jártam dr. Kecsögével. Azért kerestem fel, hogy járjon közbe unokaöcsém altisztből főtisztté való kinevezése tárgyában. Határozottan megtagadta, hogy felemelje a telefont, és egy jó szót szóljon az érdekében, pedig úgyszólván a boldogságát köszönheti nekem, hiszen medikus korában én beszéltem le arról, hogy feleségül vegye Labancz Annuskát, akiről már akkoriban széltében-hosszában suttogták, hogy még csak nem is Annuska ...

Folytassam?! Ezen a napon minden ügyintézési kísérletem csődöt mondott. Elutasította útlevelem sürgetését az a vezető állású férfiú, akinek két évvel ezelőtt egy majdnem teli doboz szódavíz-patront szereztem, nem támogatta fizetési kérelmemet az osztályvezetőm, jóllehet nekem köszönheti, hogy soron kívül érvényesítették a Balatonra is a horgászati engedélyét, satöbbi.

Már-már úgy éreztem, hogy személyi hajsza áldozata vagyok, amikor valaki azt ajánlotta, hogy keressem fel Komposz professzor urat, az elektrobiológiai tudományok doktorát, ő majd megmagyarázza a történteket.

Felkerestem.

A tudós szívélyesen fogadott, és miután előadtam panaszomat, betessékelt a laboratóriumába, ahol is a sarokban egy turmixgéphez hasonló készülék zümmögött és szikrázott.

– Ez termeli az antiprot sugarakat – mutatott a masinára Komposz. – Ezeknek a sugaraknak a hatására lehetetlenné válik a protekció, minden ember megtagadja, hogy elvtelenül járjon közbe egy másik ember érdekében, hogy anyagi vagy egyéb ellenszolgáltatás fejében jogosulatlan előnyökhöz juttasson bárkit is a többiek kárára. Hiszem, ön is egyetért azzal, hogy végre fel kellett számolnunk a protekciózást, ezt a kapitalizmustól örökölt átkozott csökevényt. Az antiprot sugarakkal a jogrend, az egyenlőség érvényesülésének, a tehetség szabad kibontakozásának egyik fő akadályát távolítom el a társadalmi haladás útjából.

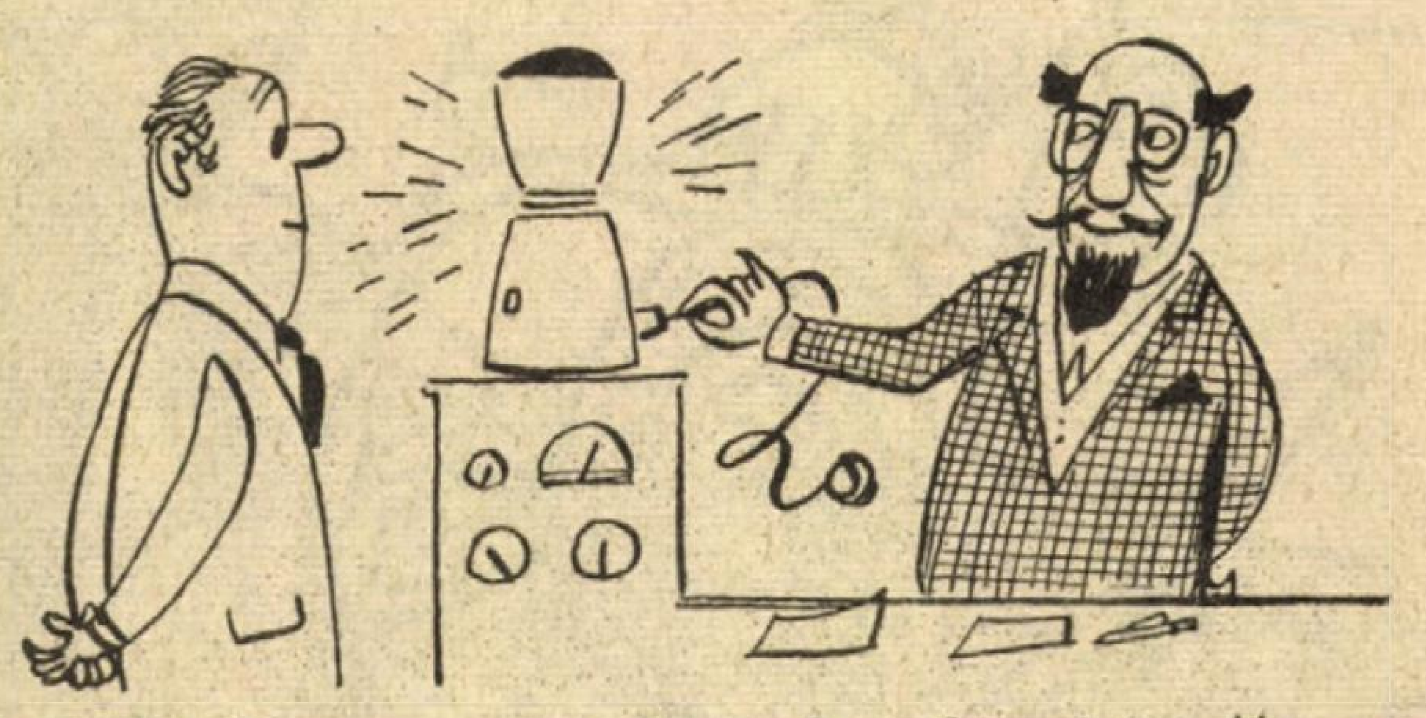
Szégyenkezve, megrendült lélekkel hallgattam, mit is felelhettem volna, hiszen szavaiból csak úgy sütött a nyilvánvaló igazság. Látva zavaromat, barátságosan vállon veregetett, és felajánlotta, hogy elkísér a Körútig, amúgy is cigarettát kell vásárolnia, beszélgessünk még egy kicsit.

Amint kifelé indultunk a laboratóriumból, észrevettem, hogy kihúzza a konnektorból az antiprot sugarakat termelő turmixgép zsinórját. Azon nyomban megszűnt a zümmögés és a szikrázás.

– Azt hittem, hogy ez éjjel-nappal dolgozik – jegyeztem meg.

A tudós bólintott.

– Általában ez a helyzet, csak akkor kapcsolom ki, amikor a trafikba megyek. Ott „Vaco" papírszipkát is félretesznek nekem, úgy vélem, ennyi kivételezést megengedhetek magamnak.

– Természetesen – helyeseltem buzgón. – Ön a találmányával oly nagy szolgálatot tett az emberiségnek, hogy erre feltétlenül rászolgált. És mondja, kedves professzor úr, mindennap ebben az időben tetszik kikapcsolni a készüléket? Tudniillik nekem is vannak bizonyos érdemeim.

Kürti András

BUTUSKA

– Szeretsz?
– Szeretlek.
– De értsd meg, Vera, hogy én iszom.
– Istenkém, valami kikapcsolódás kell az embernek.
– Megbízhatatlan, lehetetlen alak vagyok.
– Nem lehet mindenki tökéletes.
– Nem ígérhetek neked örök hűséget. Imádom Verne Gyulát. Szóval kalandok nélkül nem tudok élni.
– Ó, egy férfinál ezt nem kell olyan komolyan venni.
– De értsd meg, hazudok, úgy hazudok, mintha könyvből olvasnám.
– Na látod. Tudtam, hogy egy szó sem igaz a rossz tulajdonságaidból. Szeretlek . . .

(g—s)

Nem sikerült a „Bolond ló" hadművelet

Várnai György rajza

A FÖLD vendégkönyve

Hogyhogy hiszek-e a repülő csészealjakban? — csóválta a fejét megütődve O Mikron, az Asztronautikai Világszervezet főtitkára. — Ilyen csacsiságot csak olyan ember kérdezhet, aki még egyetlen tudományos fantasztikus regényt sem olvasott el, vagyis nem ismeri a kozmikus realista irodalmat. Fogadni mernék, azt sem tudja, mi fán terem a „Riadó a Nap-rendszerben"! A repülő csészealjak, tudományosan világűrhajók, rendszeresen látogatnak a Földre, s utasaik, a világűrlények néha hosszabb időt töltenek a Földön.

— Honnan tudja? — kérdeztem.

— Ők mondták! — válaszolt a főtitkár. — Feltételezem, hogy nem hazudtak nekem. De én a hitetlenkedők számára is gondoskodtam bizonyítékokról. Arra gondoltam, hogy a szó és az űrhajó elrepül, de az írás megmarad. Kitettem a Föld vendégkönyvét a központi kozmodrom fogadó termébe és minden világűrbeli látogatót megkértem, hogy írjon bele néhány emléksort, mi tetszett, mi nem tetszett neki, mi volt a legnagyobb élménye, meg ilyesmi. Szívesen megtették. Tessék, itt a könyv!

Kezembe nyomta a díszes vendégkönyvet. Tényleg érdekes volt. Az űrlények előzékenyen földi nyelveket használtak véleményük kifejezésére. Sokan eszperantóul írtak, bizonyítva, hogy ez az igazi világnyelv. Mások angolul, oroszul, németül, spanyolul, és természetesen magyarul fejezték ki magukat. Találtam egy ritka kongói nyelvjárásban megfogalmazott nyilatkozatot, egy világűrutas pedig rovásírással rögzítette véleményét. Egyes látogatók megelégedtek néhány udvarias közhellyel, dicsérték az ellátást, a szép tájakat és a jó bort, a legtöbben azonban alaposan megbírálták a földi viszonyokat. Találomra kiválasztottam néhányat:

„Rettenetesen nagy a lárma itt. A levegő nemcsak rossz, de botrányosan alkalmas a hang közvetítésére. Ha már van légkörük, legalább csendesebben vigadjanak! Xkr, Pegazus."

„Azt irigylem a földiektől, hogy olyan rövid ideig élnek. Mi már megoldottuk a személyes halhatatlanság kérdését, de hogy az milyen unalmas, el sem tudom mondani. És sajnos, nálunk az unalom nem öl. Pffffff, M. 81."

„Mind a hat szemünkkel olyan kitűnően látunk, hogy harminc fényévnyi távolságról is észrevesszük a legkisebb tárgyakat is, de nem tudtunk a mélyére látni a flamand—vallon ellentétnek. Záá, Berenice."

„Nekem az tetszik, hogy a Földön olyan méltóságteljesen oldják meg a sokasodást. Mi rendkívül pornográf módon osztódás útján alapítunk családot. Ssz, Antares."

„Hogy tudnak ilyen hidegben élni? Nálunk többmilliárd fok meleg van, itt pedig fel sem öltöznek az emberek, amint azt strandokon, stadionokban és bárokban láttam. Brr, S Doradus."

„Nem kaptunk űrhajóba való fénygyorsítót, emiatt több ezer évvel később érünk haza. Ha már idegenforgalomra rendezkedtek be, miért nem gondoskodnak alkatrészszolgáltatásról? Ide sem jövünk többet!" (A gömbhalmaz neve és az aláírás kibetűzhetetlen. Nagyon mérges lehetett az illető.)

„Harmincezer évet leéltem, de olyan régi filmeket még nem láttam, mint maguknál a tévében. Khm, Wolf 359."

„Ezentúl nemdohányzó bolygóra megyek. Kibírhatatlan a füst maguknál. TrTrTr, Betelgeuze."

„Nagyon érdekes emberek a földiek. Bekerültem egy társaságba, de a kutya sem vette észre kilenc lábamat, tizenkét szememet és új plazma-ruhámat, mindenki csak saját magáról beszélt. Megkapott ez az önbizalom. Bbb, Pollux."

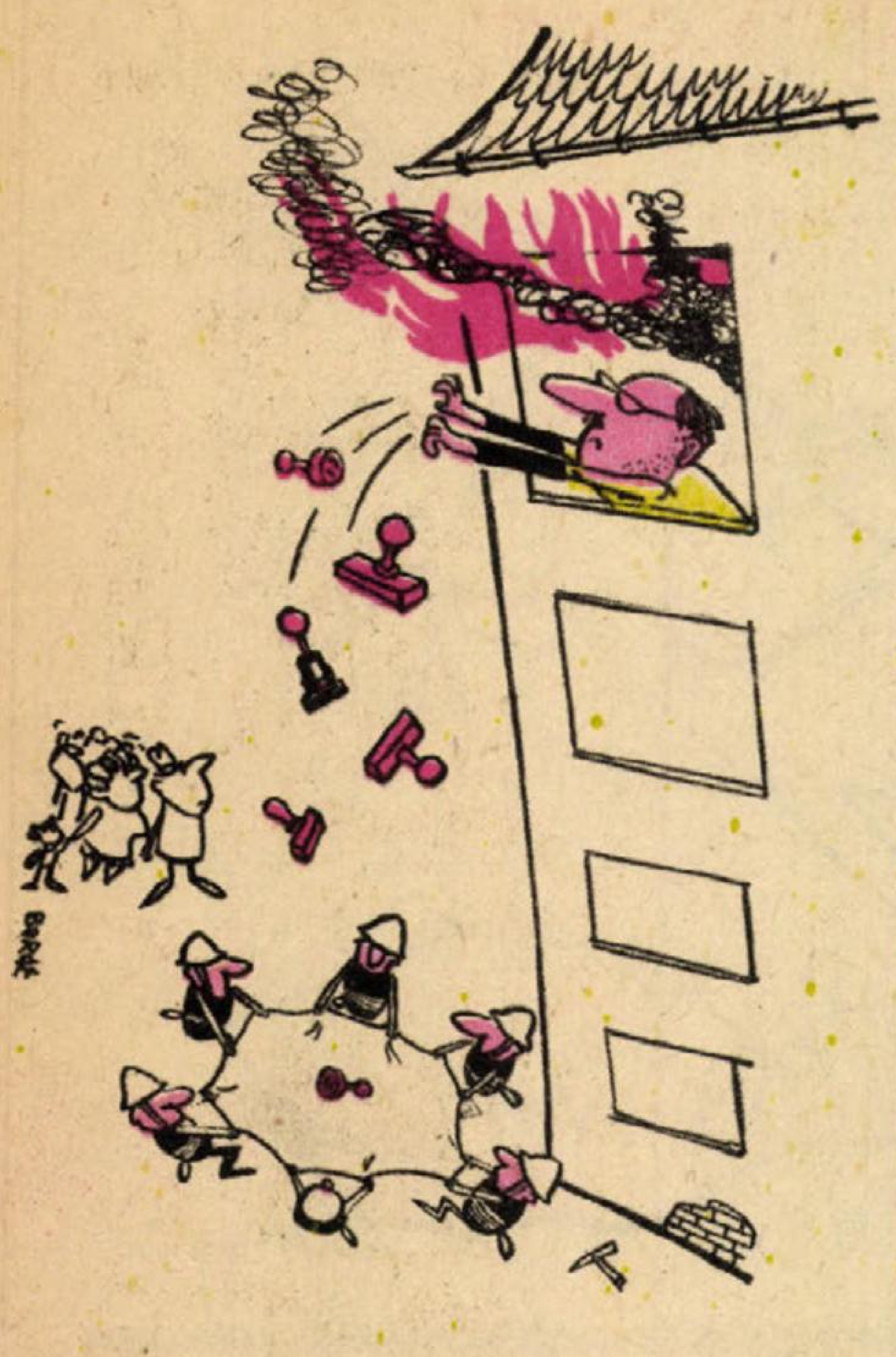
„Színdarabot hoztam, átvették és azt mondták, mindenesetre felírják a nevemet, a címemet és majd értesítenek. Háromezer évnél tovább nem várok, akkor újra jelentkezem. Yyy, Alfa Centauri."

„Azt szeretem a földiekben, hogy szeretik a békét. Minden alkalommal alig várják, hogy megköthessék. Xxx, Sirius."

Sajnos, több idézetre nincs helyem. Megköszöntem a főtitkárnak kedvességét, és megkértem írja alá a belépőcédulámat. Aláírta. Érdekes, az aláírása hasonlított az űrlényekéhez.

Feleki László

Értékmentés

Akaraterő

– Köszönöm, leszoktam a dohányzásról! Talán holnap . . .

Illetményföld

Azt kérdezi tőlem egy isten háta mögötti puszta egyetlen pedagógusa, hogy az állami gazdaság miért nem adja ki neki az őt törvényesen megillető illetményföldet?

Még azt is kérdezi: miért van ez úgy évek óta, hogy az állami gazdaság *nem adja ki idejében* az illetményföldet, *de mégis kiadja a nyár közepe táján,* amikor már a felsőbb hatóságok kötelezik a kiadására?

Továbbá azt kérdezi: hogy ha három évvel ezelőtt minden vita és felsőbb beavatkozás nélkül kiadták a pedagógus illetményföldjét, miért nem adják ki három év óta?

És még azt is kérdezi: miért gyötrik éppen három év óta az isten háta mögötti puszta egyetlen pedagógusát azzal a sok felesleges utánjárással, ami a jogos illetményföld fellebbezésével jár, ha végül mégis kiadják, mert a törvény szerint ki kell adni a pedagógus illetményföldjét?

A kérdések bonyolultnak látszanak, pedig roppant egyszerűek.

Az állami gazdaság bizonyára arra gondol, hogy az illetményföld kiutalásával járó rengeteg gond és utánjárás leköti a pedagógus idejét és elvonja őt attól, hogy elmélyültebben tanítsa a gyerekeket. Jól is néznénk ki, ha még jobban képzett dolgozók kerülnének ki az isten háta mögötti puszta iskolájából, és még nagyobb tudással kerülnének majd az állami gazdaságba — munkára.

De ha mégsem erre gondol az állami gazdaság, akkor bizonyára arra gondol, hogy nagyon csekély az a feladat, ami az isten háta mögötti pusztán, egy osztatlan iskola egyetlen is-

kolatermének négy osztályában, negyven diák tanításával, egyetlen pedagógusra hárul. Hadd legyen része még egy kis idegfeszítő szaladgálásban is, községtől a járásig, járástól a megyéig, oda-vissza.

Ha netán mégsem erre gondol az állami gazdaság, akkor bizonyára arra gondol, hogy egy isten háta mögötti pusztán mindent meg lehet tenni egy pedagógussal . . .

Hogy egészen pontos legyek: nem az egész állami gazdaság gondol erre, hanem csak a gazdaság kerületvezetője, akire az állam a gazdaság egy részét és a pedagógus ügyét három évvel ezelőtt rábízta. Sajnos, ez egy kissé komplikálja az ügyet. A kerületvezető ugyanis bizonyára arra is gondol, hogy ha már ő a pedagógusok segítségével magasabb végzettséget igazoló diplomához jutott, és kerületvezető lett belőle, miért kell annak az isten háta mögötti pusztának egyetlen iskolájában úgy tanítani a fiatalokat, hogy belőlük is kerületvezető lehessen?

És persze arra is gondol, hogy az az idős és tisztelt pedagógus, aki négy évtizedes működése alatt több ezer mezőgazdasági szakembert nevelt már fel és tanított az iskolában, miért pihenjen a nyári szünetben? Hadd rohangáljon csak egyik fórumtól a másikig. Nyáron úgysincs egyéb dolga!

Földes György

Jucika ügyet intéz

Pusztai Pál rajza

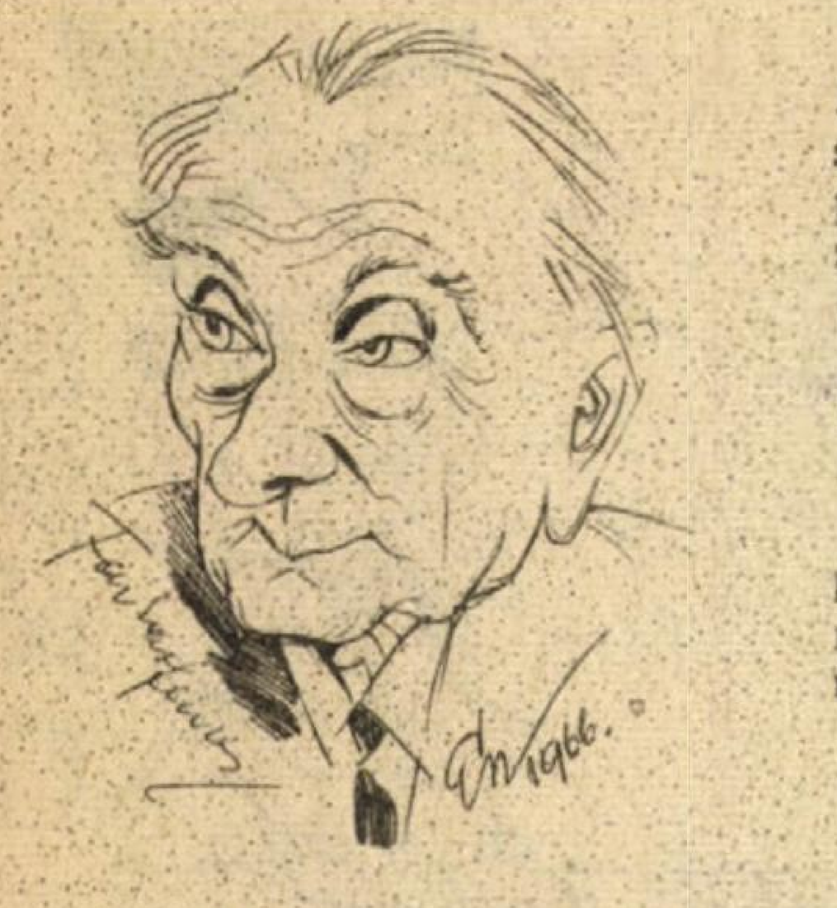

FURCSA PÁCIENSEK

Balázs-Piri Balázs rajza

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Az első vers

Az első versem budapesti lapban 1896-ban jelent meg. A címe: Kis kadét. Tehát: pont hetven éve.

A vers arról szólott, hogy a fiatal tisztjelölt – a szolgálati szabályzat ellenére – nem jelent meg az éjszakai katonai gyakorlaton, mert azzal volt elfoglalva, hogy szerelmes nótákat húzatott egy kislány ablaka alatt, mely ablak éppen a kaszárnyával, az „ezredirodával" szemben volt. Az ezredes, a kadét hatalmas főnöke, rettenetes dühbe jött a mulasztás miatt, lecsukatta az ifjú szerelmest, de közben – eszébe jutott a saját múltja, hát megparancsolta, hogy:

„Csukják az irodába őt,
S hagyják nyitva az ablakot."

A vers megjelent, és most már – annyi idő után – szerénytelenség nélkül mondhatom: szép sikert aratott.

Eddig a vers története. Most pedig elmondom, milyen váratlanul találkoztam egykor a „kis kadét"-tal.

1914 májusában Isztambulban jártam. Egy barátom – aki a követségnél szolgált – kalauzolt bennünket mindenfelé a nagy Konstantinápolyban és eljutottunk általa ama híres, a jótékony célt szolgáló „Hamidié-bazárba", ahol a török nők, nagyrészt pasák feleségei, leányai, először jelentek meg, a kötelező fátyol, a „jásmak", a „csarcsaf" nélkül, amely az utcán vagy nyilvános helyen elfödte az arcukat.

Egy fiatal lány bájos, fiatal arcocskája fordult felém.

– Monsieur Farkas?

– Oui, Mademoiselle.

Nagyot lélegzett és kedves, idegenszerű kiejtéssel citálta:

„Csukják az irodába őt,
S hagyják nyitva az ablakot."

Ideadta apró névjegyét. A lányka Budapesten született, itt járt iskolába, az apja sokáig volt a budapesti török konzulátus főtisztviselője.

Az első nóta

A dátum: 1905. Bementem a Rákóczi úti Pannónia vendéglőbe, ahol Glück Frigyes, a jeles vendéglős vigyázott az újságírók vacsorájára. Az első pohár bor után odajött hozzám, zenekara éléről Radics Béla:

– Írtam egy nótát. Szöveg kellene hozzá.

– Halljuk!

Eljátszották. Meghatottan hallgattam. Aztán papirost, ceruzát kértem és ott nyomban megszületett a dal szövege:

„Megállok a keresztútnál,
Ahol nyáron annyi fehér
Virág van . . ."

Radics Béla meghívott a következő év első napjára „nótakeresztelőre". Töltött káposzta, túrós csusza volt az ebéd, és hozzá finom francia pezsgő . . . Az első pohárnál, a másik szobában fölcsendült a nótánk. A prímhegedű sírta, a kisbőgő „terc"-ben követte, a cimbalom zengett-bongott és a tilinkó halk futammal követte a melódiát.

„Dér csillog a levelen,
Dérütötte avar között
Parányi kis lábad nyomát
Keresem."

. . . És az első támadás

Debreceni jogász voltam. Udvaroltam egy lánynak, de udvarolt neki egy főhadnagy is. Hogy mi volt az eredmény, az kiderül abból az elkeseredett versből, amely erről a hiábavaló lobogásról a „Debreceni Ellenőr"-ben megjelent.

„Az hát világos, hogy neki
Több a reménye, mint nekem –
Ő sarkantyúját pengeti –
Én meg csak lantom
pengetem."

Úgy látszik, hogy a főhadnagyoknak akkor határozottan több esélyük volt, mint az újságíróknak, mert Szombathelyen annyira hasonló helyzetben volt egy fiatal kolléga, hogy ezt a verset a – saját neve alatt közölte. De a diadalmas fél – a versben szereplő főhadnagy úr – nem vette tréfára a dolgot, – „Kardafféг" lett a dologból, országos botrány, a szegény szerelmes ifjú sorstársat főbe kólintotta, akiről végül még az is kiderült, hogy a vers nem az ő verse, hanem az én ihletett sóhajtásom.

A poén: az „Esti Levél", amit másnap Tóth Béla, az akkori nagy újságíró írt az esetről közismert rovatában, a Pesti Hírlapba.

„Az ifjú költő eltulajdonított egy költeményt. De mikor annyi jeles költő van, többek között: Goethe, Heine, Musset, Tompa, Vörösmarty – ő pont a jó debreceni Farkas Imrétől plagizált! Megérdemli, hogy elnáspángolják."

Farkas Imre

Kutya-újság jelenik meg Budapesten

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÖRÖKSÉG KIS HIBÁVAL

A kis hiba az, hogy nem örököltem semmit, és ezt nagyon körülményes a hatóságokkal megértetni . . .

Édesanyám 1964-ben meghalt. A tulajdonát képező XIV. Lőcsei út 124. alatti ingatlan, miután az örökösök nem tartottak rá igényt, a Magyar Államra szállt át. Az erről szóló közjegyzői határozatot még 1965 szeptemberében megküldték a telekkönyvi hatóságnak.

Azonban úgy látszik, hogy a bal kéz nem vett róla tudomást, hogy mit csinált a jobb, mert 1966 tavaszán többször is kaptam felszólítást, hogy fizessem be a házadót. Minden alkalommal odatelefonáltam az illetékes adócsoporthoz, bejelentve, hogy az ingatlan tulajdonosa meghalt, és hogy ilyen és ilyen számú közjegyzői határozat alapján az állam az örökös. Minden alkalommal megígérték, hogy utánanéznek a dolognak.

1966. V. hó 27-én mégis kaptam egy felszólítást, hogy ha június 2-ig nem rendezem adótartozásomat, és amennyiben a megjelölt napon nem tartózkodom odahaza, „a lakást hatóságilag kinyittatják".

Ezek után kénytelen voltam munkahelyemről elkéredzkedni, és egy hangulatos délelőttöt eltölteni előbb a végrehajtás lebonyolításával megbízott XIII. kerületi Tanácsnál, majd pedig a végrehajtást elrendelő XIV. kerületi Tanácsnál.

Nem értem, miért az én feladatom értesíteni az adóhivatalt a telekkönyvi változásról, ráadásul egy olyan ingatlan esetében, amelynek soha egyetlen pillanatig sem voltam a tulajdonosa?

K. A. mérnök,
Bp., XIII., Szent István körút 20.

Jön a nyár!

Édes fácskám, egész bizonyos, hogy
Megérkezik már végre a nyár,
Mert a környék népe a szerelmét
A kérgedbe belevéste már.

Szívek, betűk, nyilak sorakoznak
Gyökeredtől fel a lombodig,
És a parkőr a bicskás ifjakra
Biztos távolból ordítozik.

Jön a nyár! A fa kecses kis csúcsán
Hangicsál már lenge csalogány,
És tövén meg részegen verekszik,
Pár sörszagú, bamba huligán.

Darázs Endre

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér elmegy látogatóba Feketéhez. Körülnéz a lakásban, és egy festmény előtt megkérdi:

– Ez antik kép?

– Igen.

– Kit ábrázol?

– A feleségemet, leánykorában.

*

A rendőr igazoltat két csavargót, és szigorú hangon megkérdi az egyiktől:

– Hol lakik?

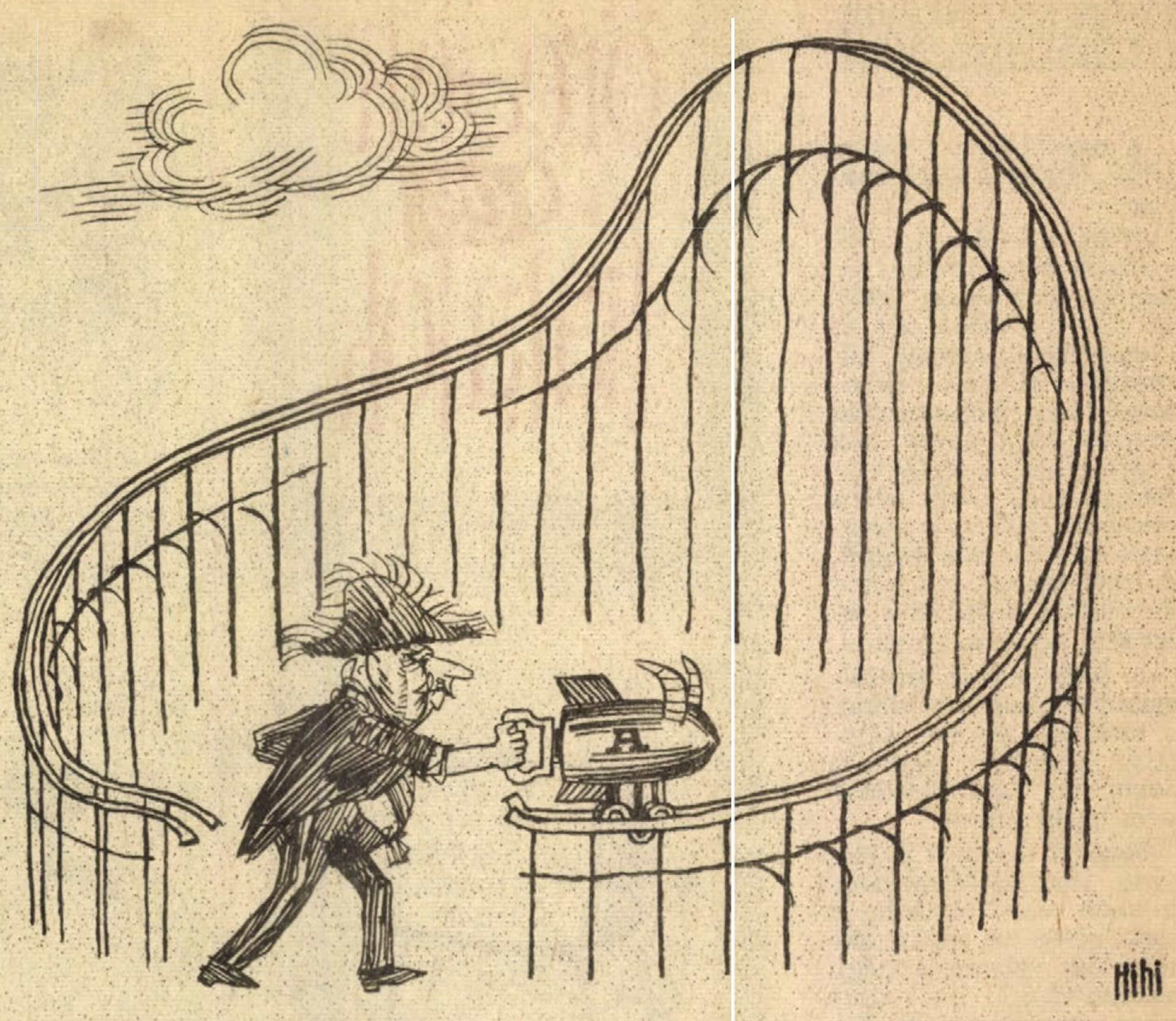
– Nekem nincs állandó lakásom – feleli a kérdezett.

– Na és maga? – fordul a másikhoz.

– Én, kérem, szégen szembe lakom a barátommal.

Atom-ütőerő

Hegedüs István rajza

Kedves Ludas!

A lap 20. számában, a „Korszerűség” című cikkben olvastam: „. . . csaknem hanyatt estem, a gépkocsi olyan váratlanul fékezett.” Én is majd hanyatt estem, amikor ezt elolvastam. Mi az, csak nem dőlt meg a tehetetlenség törvénye, amelynek értelmében a test ilyen esetben előrebukik, s nem hátradől?

A „Hagyaték és hagyomány” című cikk szerzőjének a barátja, Köbvonó Demeter hites matematikus kiszámította, hogy ha valaki 300 évig ugyanazzal az öt számmal játszik a lottón, egyszer biztos az ötös találat. A szerző a kroki végén így sóhajtozik: „Ha legalább kétszázkilencven év és ötvenegy hét előtt kezdtem volna a lottózást?! Akkor a jövő héten biztosan enyém lenne az ötös találat. „Nono, ez nem is olyan biztos! Hites matematikusok szerint még legalább kilenc évet kellene várnia ahhoz, hogy „fixre mehessen”.

T. A.,
Esztergom

Két barátnő beszélget a szabónőnél:

– Milyen lesz az új ruhád, drágám? Op-art?

– Nem, drágám. Top-art! Tavalyi toprongyaimnak a művészi átalakítása!

Csák Erzsébet,
Sopron

A Figyelő „Műtrágyák műanyag csomagolása” című cikkében olvashattuk: „. . . háromszázezer tonna nitrogén műtrágya raktározásához 1·2 millió forint építési költséggel kellene raktárakat építeni (ez 600 lakás ára).” Jó lenne, ha a Figyelő szerkesztősége a kivitelező vállalat címét is közölné, mert a viszonylag olcsó – húszezer forintos! – lakások iránt rendkívül nagy az érdeklődés!

Sz. L.,
Kecskemét

Aki egy csapásra milliomos akar lenni, az költözzék Vas megyébe! Fortuna különös kegye folytán, megyénkben minden lottószelvényre átlagosan egymillió forint nyereség jut! Legalábbis megyei lapunk, a Vas Népe ezt állítja május 26-i számában: „Érdekes adatok igazolják, hogy megyénkben csaknem minden évben annyi millió forint lottónyereményt fizetnek ki, amennyi darab lottószelvényt vásárolnak.” Olyan szép – hogy nem is lehet igaz!

Cs. I.,
Körmend

Íme, a hét legblődebb vicce:

– Hallottad, hogy a geológusok löszbaba-kiállítást rendeztek?

– Igen. És azt is hallottam, hogy a kiállítandó tárgyakat előzetesen az AB-bizottságok zsűrizték.

– Miért?

– Mert ők hivatottak eldönteni, hogy lösz baba vagy nem lösz baba?

Téry János,
Budapest

Nem találjuk jó megoldásnak azt, hogy a Ludasban sokszor a szöveg is színezett alapra van nyomva, mert ilyenkor nagyon nehezen olvasható, különösen esti világításnál. A 21-es számban feltűnően sok a színezett nyomás, majd minden oldalra jut sötétbordó, piros vagy sötétszürke alapra nyomott szöveg, s ezért az egész lap nagyon nehezen olvashatóvá vált. Kérjük az éles szemű szerkesztőket, vegyék figyelembe panaszunkat s gondoljanak a gyengébb szemű olvasókra is!

Több olvasó

Vettem egy csomag kókuszcsókot, abban találtam egy cédulát, s azon ezt az adatot: „Súlya kb. 22 darab.” Sose hittem volna, hogy a súlyt nemcsak kilóban, de darabban is ki lehet fejezni! Még megérem, hogy legközelebb méterrel vagy literrel jelölik valamely árucikk súlyát, a vevőközönség jobb tájékoztatása érdekében!

W. A.,
Budapest

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A szerkesztőség

RÁMENŐSÖK

A napokban a következőket láttam a Váci utcában:

Négy jó húsban levő, tarka és dús öltözékű, fejkendős asszonyság letelepedett egy kirakat alá, és szemrebbenéssel vagy ujjmozdulattal onnan irányították hat, leírhatatlanul szurtos és rongyos 5–7 éves csemetét a sétáló külföldiek elé; csalhatatlan emberismerettel és bámulatos szervező képességgel. A megcélzottak mindegyike külföldi volt. Én a felét sem találtam volna el.

A fürge srácok szorgalmasan belecsimpaszkodtak a sétálókba, s csak készpénz ellenében tágultak. Semmiféle egyéb biztatás nem fogott rajtuk.

Nagyon lekötött a látvány. Hozzászólással nem mertem élni, okulván a sarki perecárus esetén, aki mondott valamit a négy asszonyságnak — amit húsz méter távolságból nem értettem —, de a negyven méterre is tisztán hallható harsány válaszba belevörösödött volna a legviharedzettebb tengeri medve is.

Hogy ennél az üzletágnál nem a küllem a fontos, azt a következő Dunakorzói tapasztalatom bizonyítja: A Duna szálló bal oldalán, a kissé vontatottan készülő eszpresszókerthelyiség előtt észrevettem, hogy a parkírozó helyre beálló külföldi autósoktól, kifogástalanul öltözött, 8–12 éves fiúk kéregetnek. Vagy magyarul: koldulnak.

Ha ezt a szüleik látnák!

Ezekre a fiúkra vigyáznak odahaza, biztos, hogy nem küldik őket koldulni. Hirtelen elkapott a méreg, és rájuk mordultam. Mi sem bizonyítja jobban jólneveltségüket: nem beszéltek vissza, szó nélkül elinaltak.

Mire kell ezeknek a jól táplált, jól öltözött fiúknak a pénz?

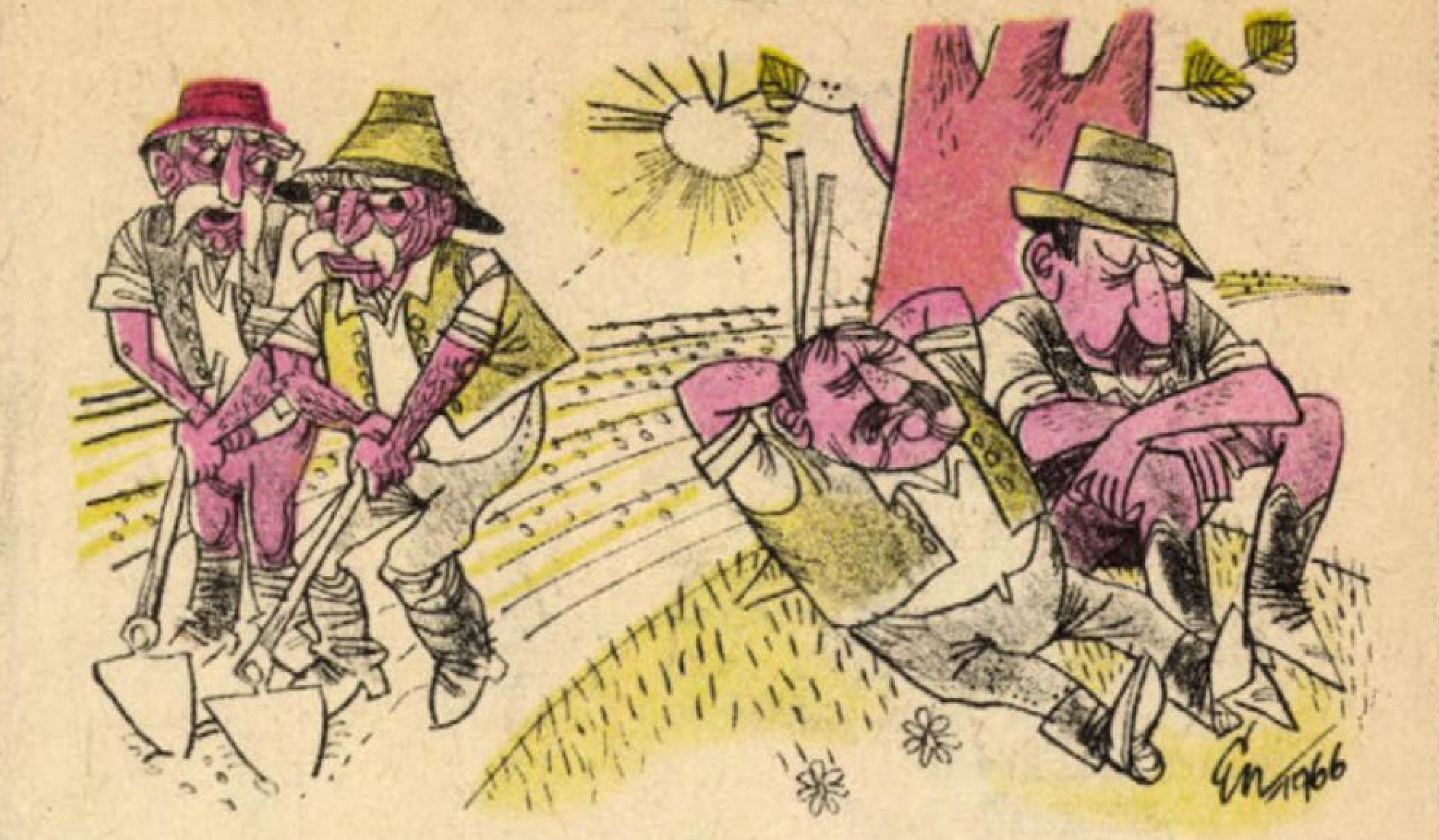
Fél óra múlva, hazafelé, megtudtam.

A Petőfi-szobor mögött, jó fejjel magasabb, 17 év körüli társuk markába számolták. Ezt a fiút nem láttam a kunyorálók között. Ő csak inkasszált.

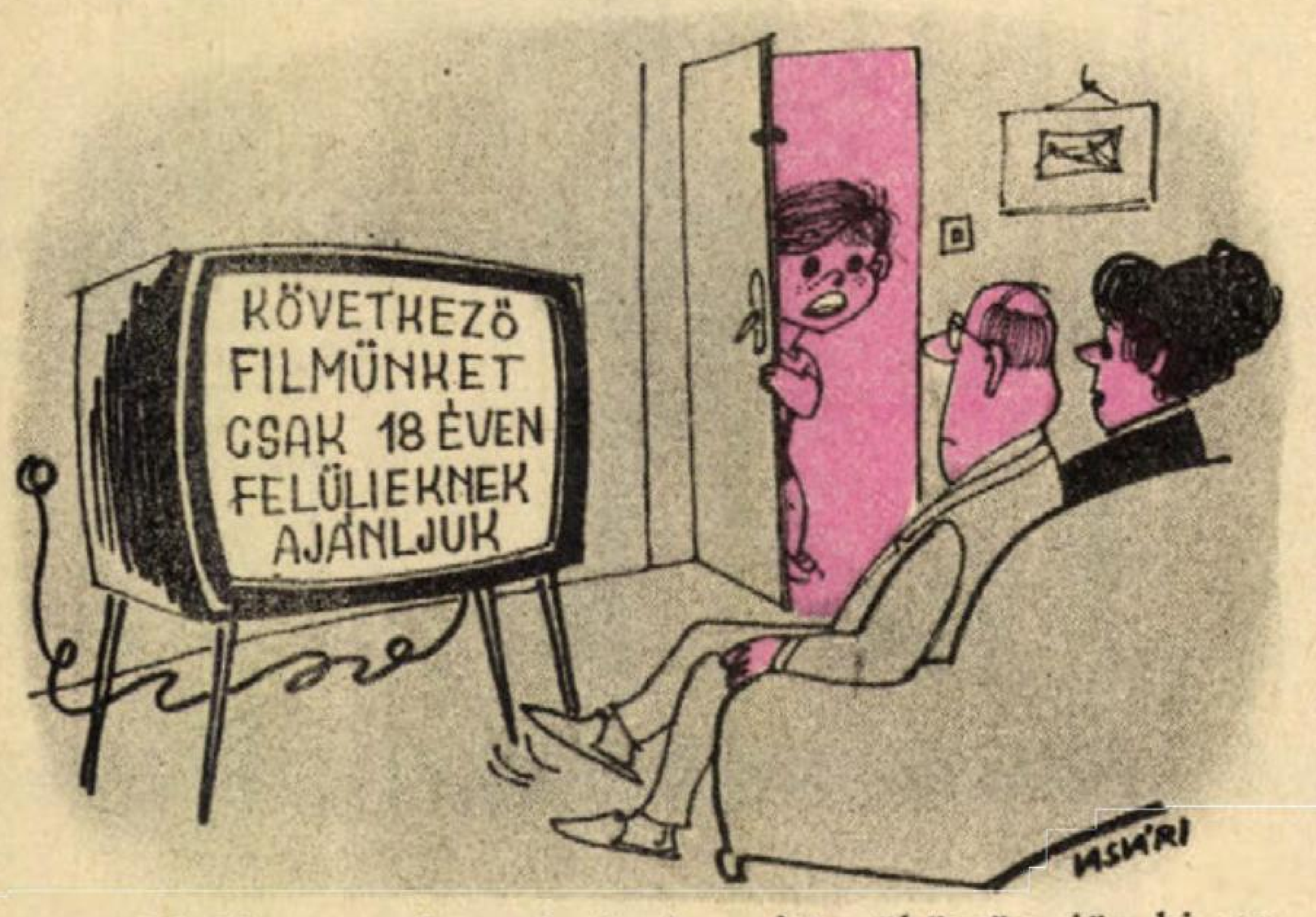
K. I.

öregek és fiatalok

RELATIVITÁS

– Nem szeretek ezekkel az ötven-hatvanéves tacskókkal együtt dolgozni, mert hamar kifáradnak.

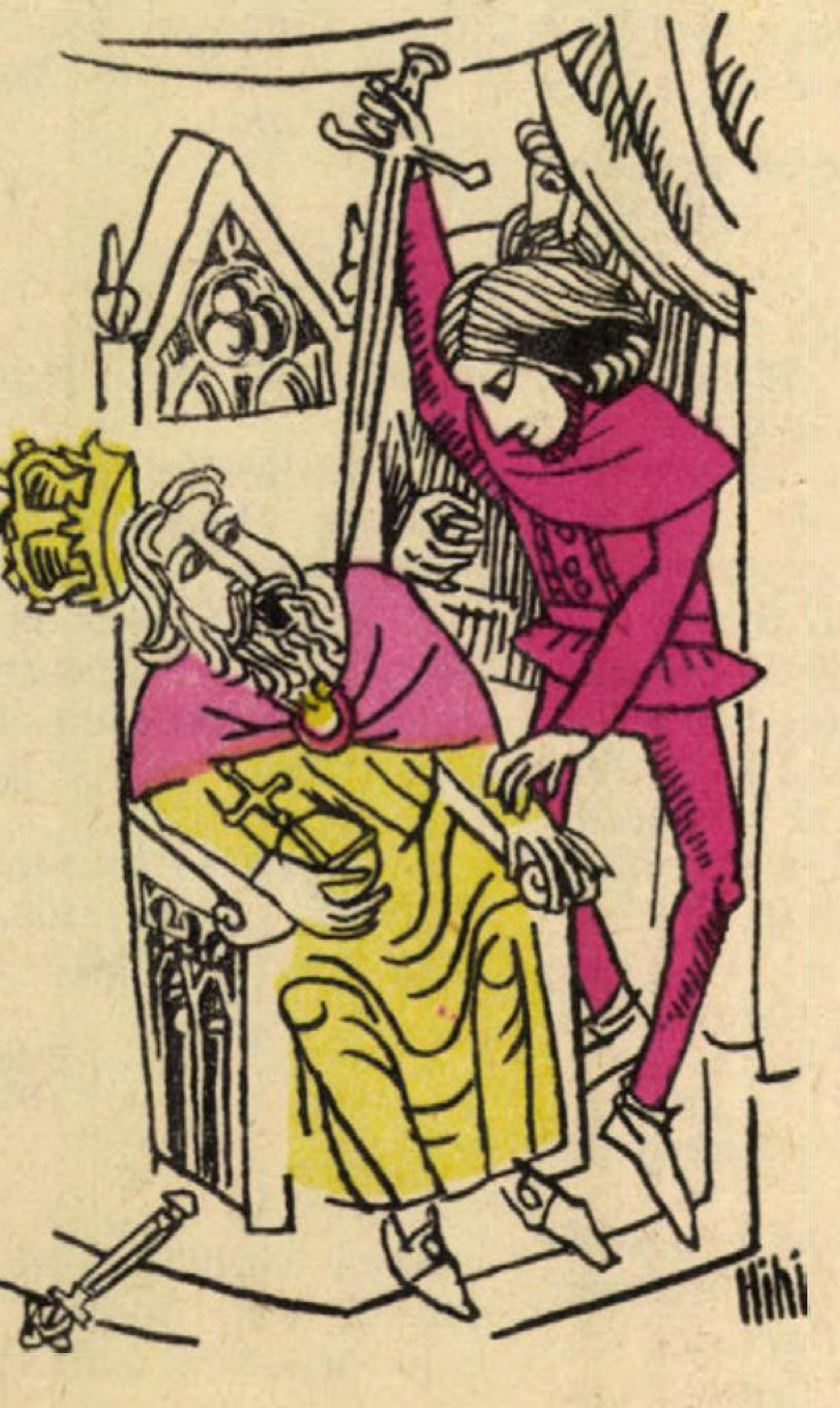
– Jó, jó, megyek, már úgyis a könyökömön jön ki az erotika . . .

ÖRÖK ELLENTÉT

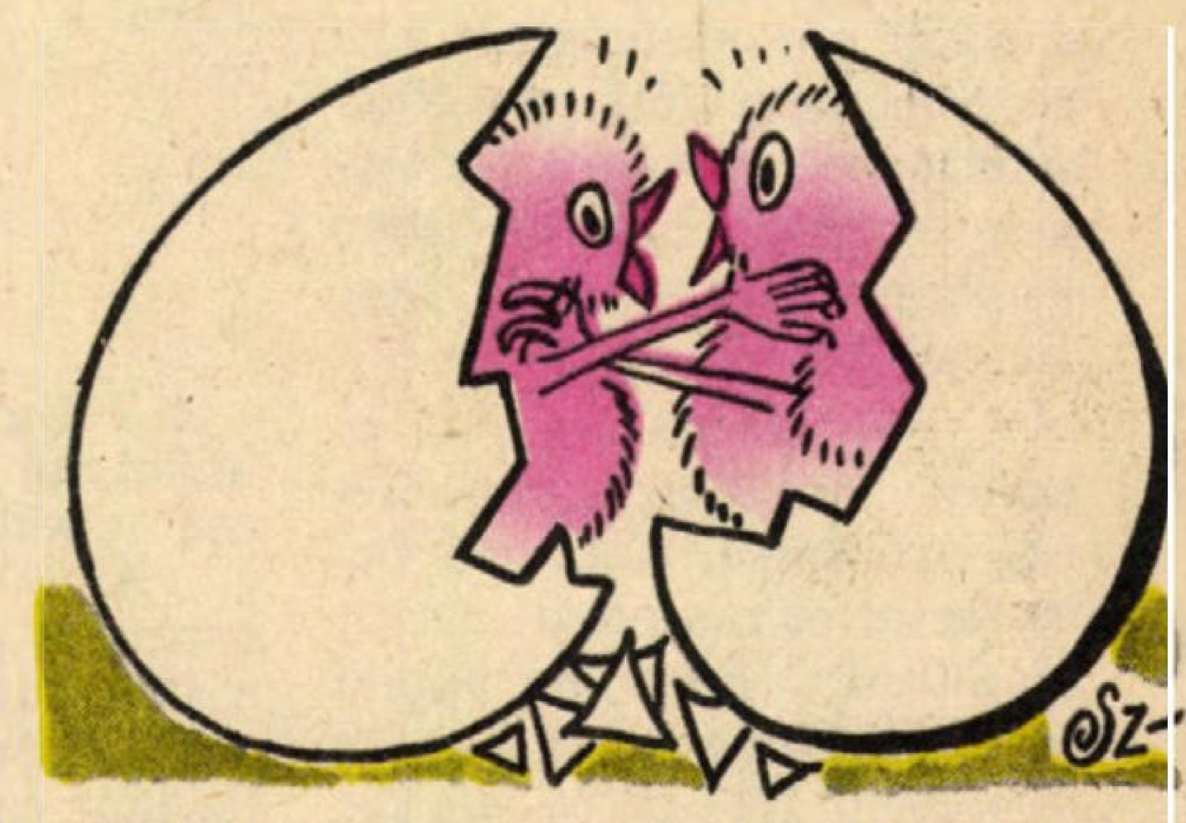
– Nem gondoljátok, hogy már kinőttem a szűk családi keretekből?

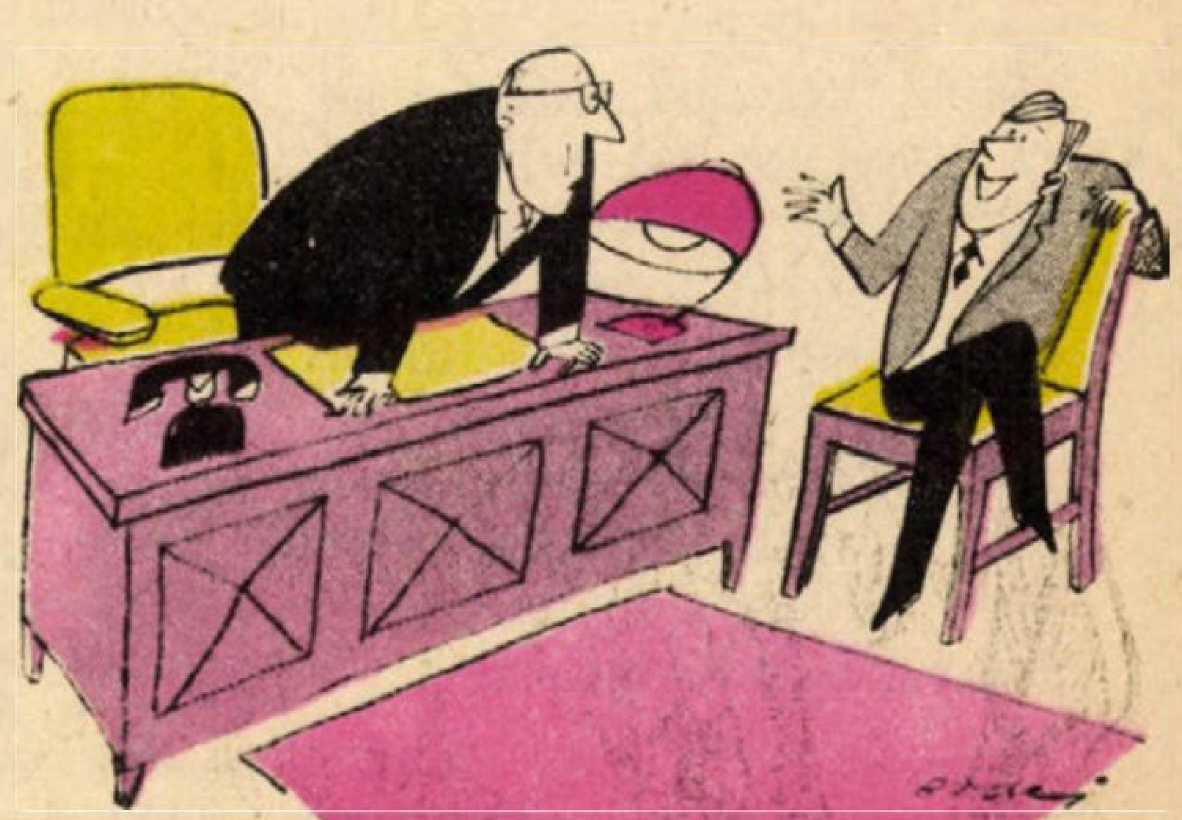
RÉGI SZÖVEG

– Ejnye, fiam, hát ezt tanultad az iskolában?! . . .

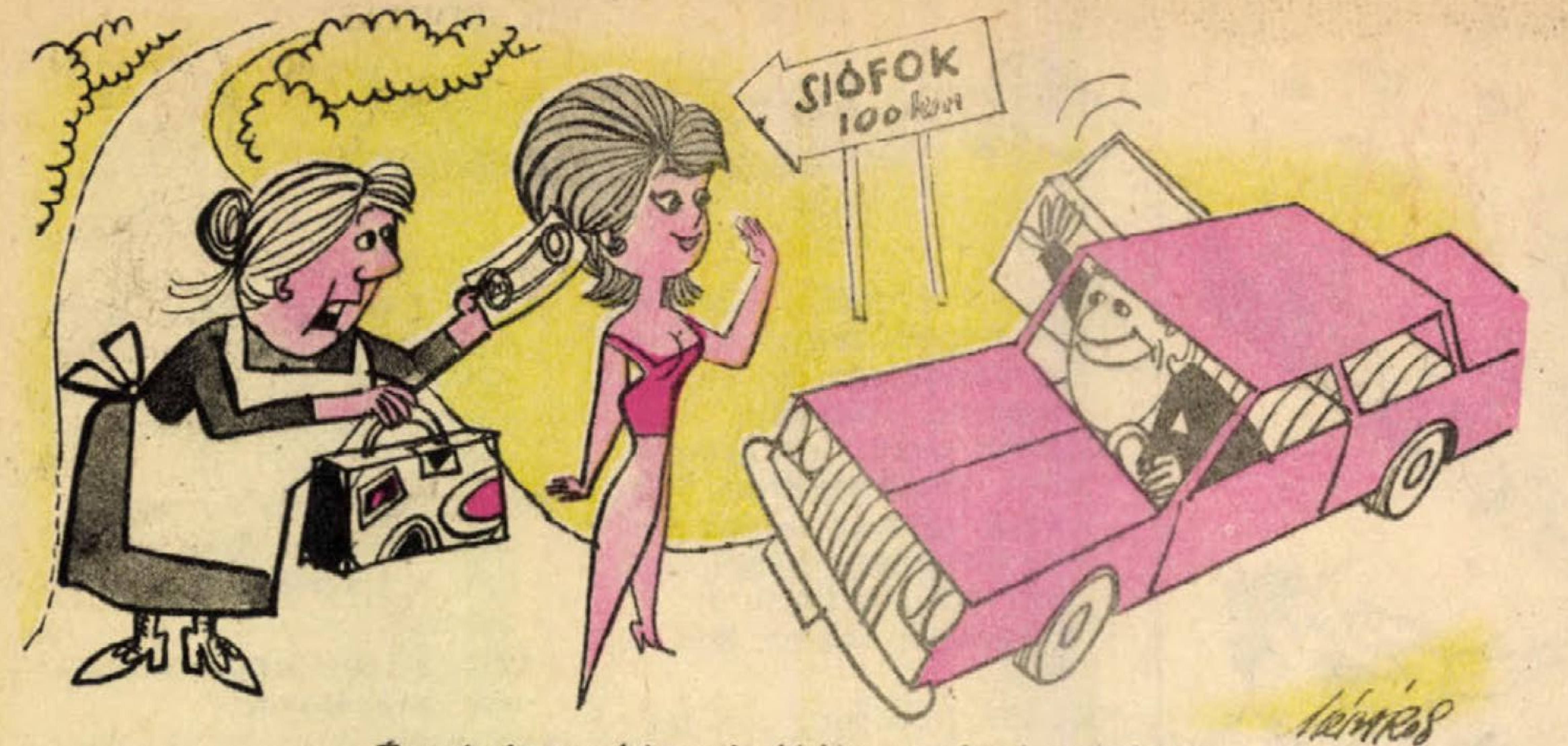
NEMZEDÉKI VITA

– Mire vár, fiatalember?
– Hogy az igazgató kartárs nyugdíjba menjen . . .

GONDOS MAMA ÉS A NYARALÁS

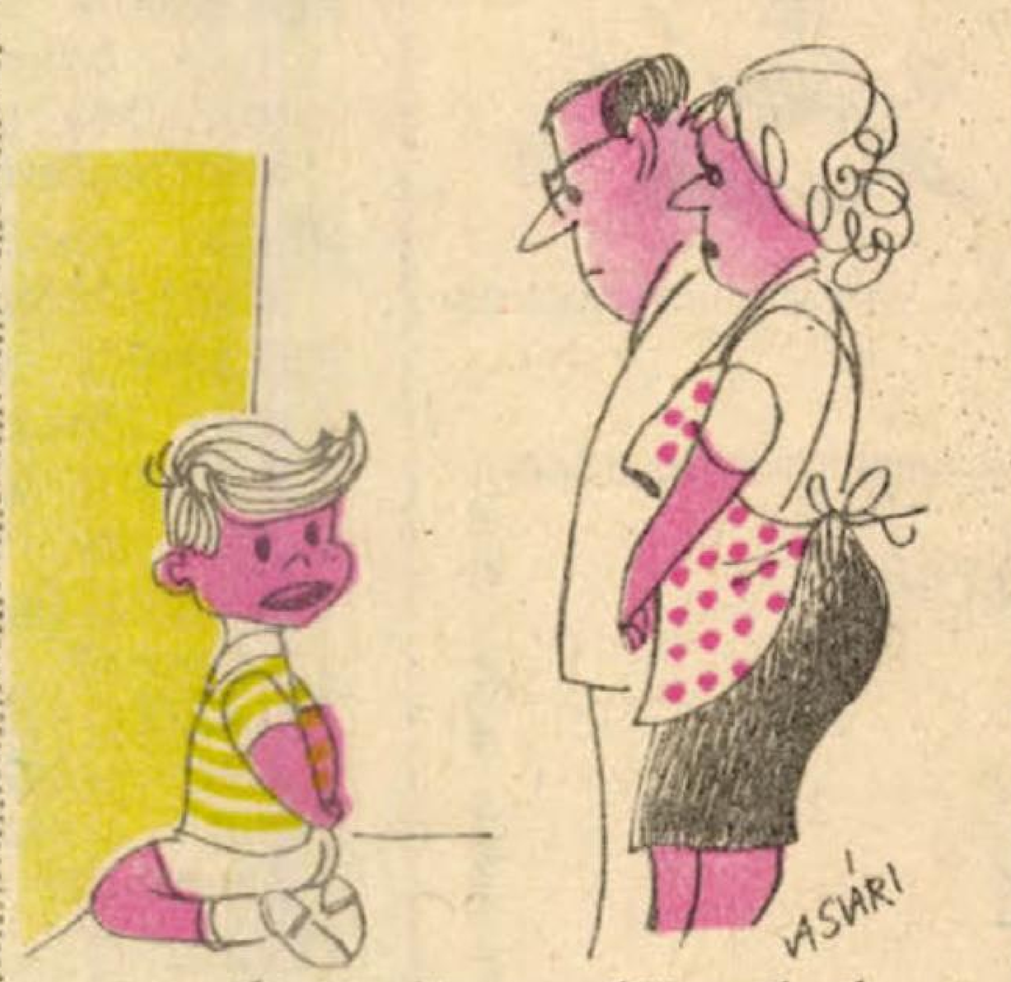

– És még itt egy húszas is, kislányom, de el ne költsd!

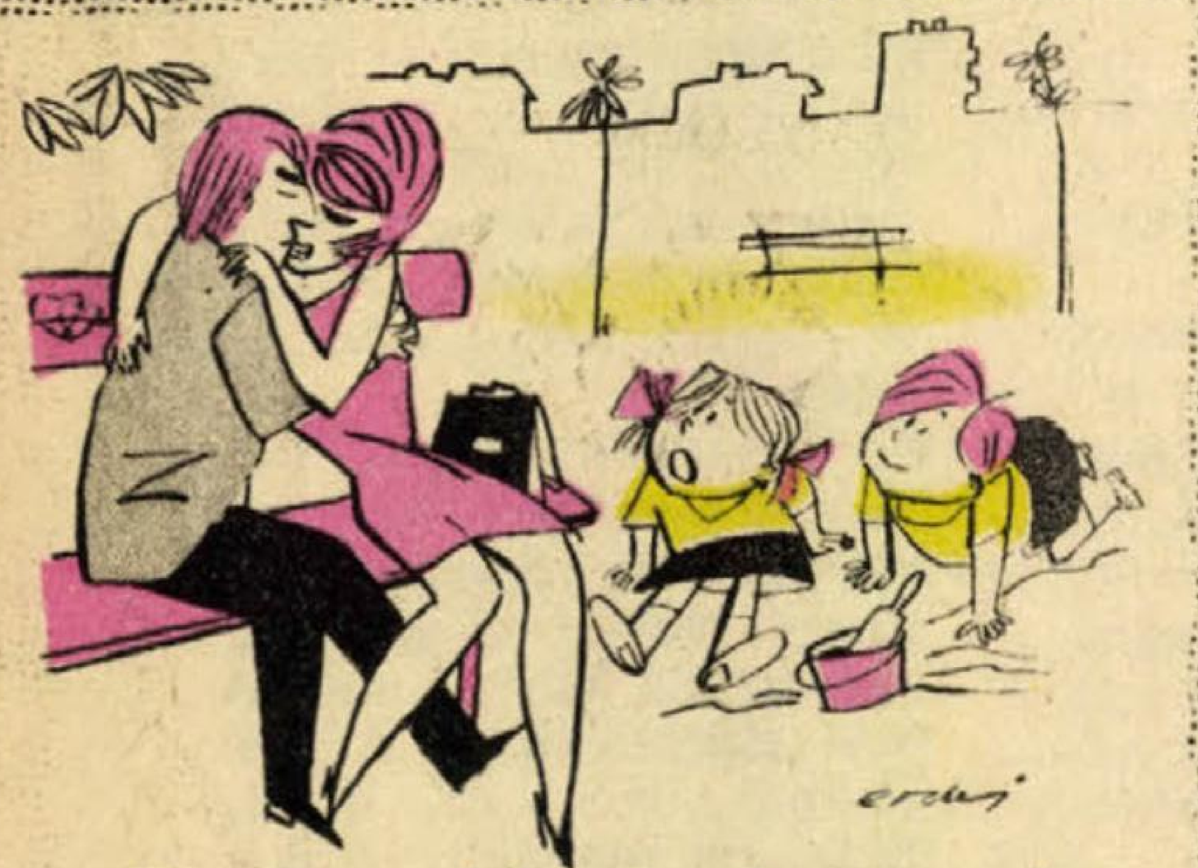
ÉRTHETETLEN

– Mondd, nagyapa, hogy lehet valaki ilyen klassz szakállal ilyen konzervatív?

– És ti talán nem követtek el hibákat? . . .

– Nem értem a felnőtteket, hogy egy egész délutánt is eltöltenek ezzel az unalmas játékkal! . . .

GYERMEKRAJZ-VERSENY

– Azt képzeli magáról, hogy még mindig csodagyerek.

HOGYAN LÁTJÁK?

Az öregek a fiatalokat.

A fiatalok az öregeket.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BÚTOROK, BOSSZÚSÁGGAL

Két éve vettem egy Varia hárompolcos, tolóüveges könyvszekrényt, s azóta a győri Cardo Bútorgyár tizennégy parancsolata szerint élek: védem a szekrényt a nedvességtől és a kiszáradástól, a tűző napfénytől és a súrlódástól, zárva tartom, óvom Ultrától, Trisótól, alkoholtól stb., stb. . . Nejem és gyermekem a tanúm, hogy a bútoripar parancsolatait szívembe véstem, mindig aszerint cselekedtem.

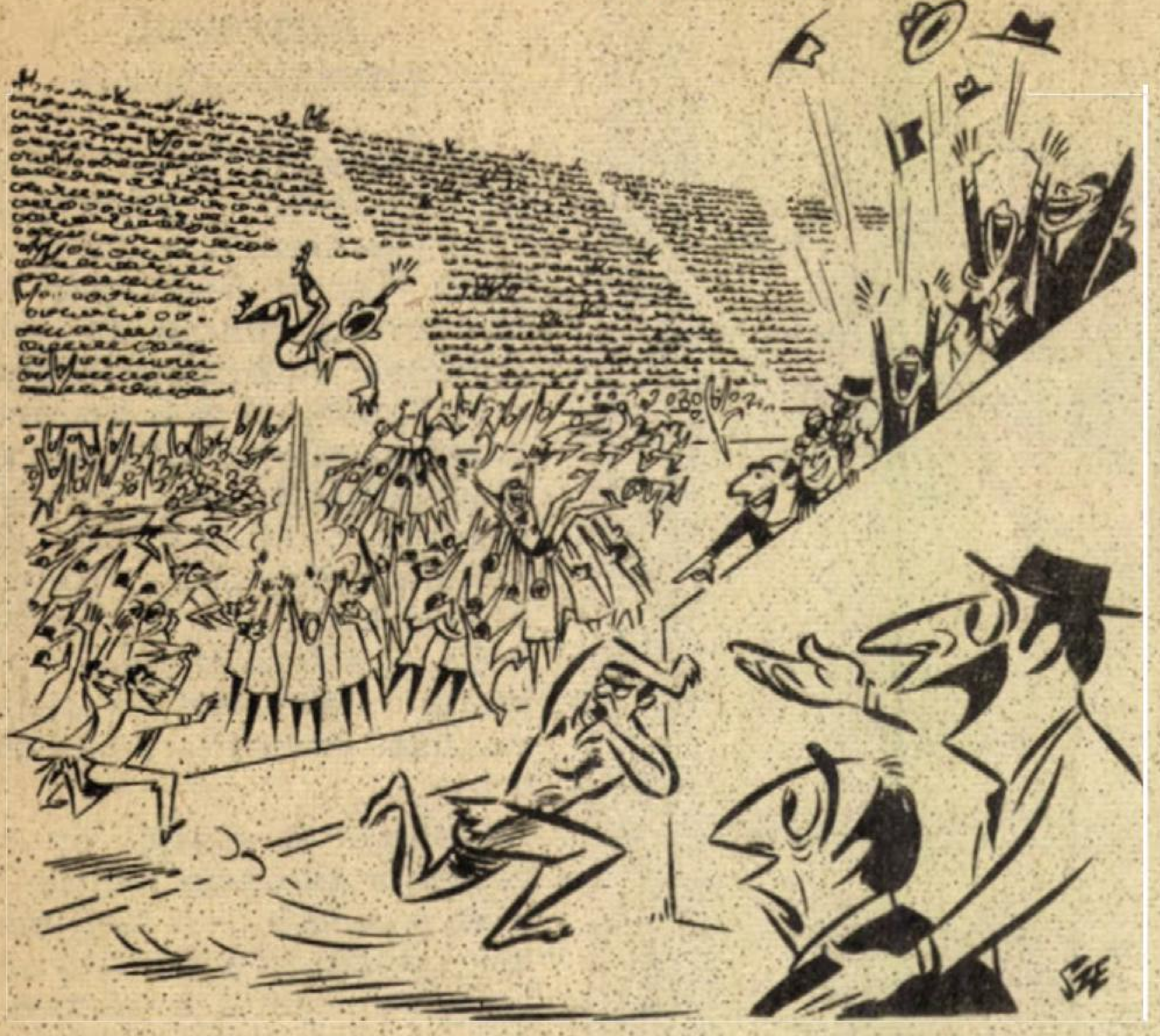
De jaj, jó másfél év — vagyis a garancia letelte — után a polcok 3—7 millimétert meghajoltak. Gyorsan leszedtem róluk a könyveket, de nem tértek jobb belátásra. Végül is rádöbbentem: én vagyok a hibás, én, a megátalkodott, aki a könyvszekrényt teleraktam könyvekkel. Ha máshova tettem volna őket, nyilván nem görbülnek meg a deszkák, hiszen a levegőnek nincs akkora súlya . . . Javasolom, hogy a bútorhasználati tizennégyparancsolatot egészítsék ki így: „15. A könyvszekrény polcain könyveket ne tartsunk, mert meggörbülnek a deszkák!"

Kitűnő a Szeged tolóajtós hármasszekrény. Modern vonalú, világos, az ára se túl sok, tolóajtaja is praktikusabb a hagyományos ajtónál. Az ám, épp a tolóajtókkal van baj. A tolóajtók ugyanis jelentősen csökkentik a térfogatot. Következménye: az ajtók súrolják, gyűrik, egymásra torlasztják a ruhákat, sőt — ha bezárás közben nem nyúlkál be állandóan az ember — be is csukhatja az ajtók közé a ruha ujját vagy szegélyét. A feleségem és a lányom ruhái még csak beférnek valahogy, de bizony az enyémek nem. Rá kellene írni az ilyen szekrényekre: *„Vigyázat! Csak nőknek!"*, de az sem lenne rossz megoldás, ha 5—6 centiméterrel mélyebbre terveznék. A fogyasztó inkább megfizetné, amivel többe kerül!

Szabó Ernő

Nemzetközi jelenség

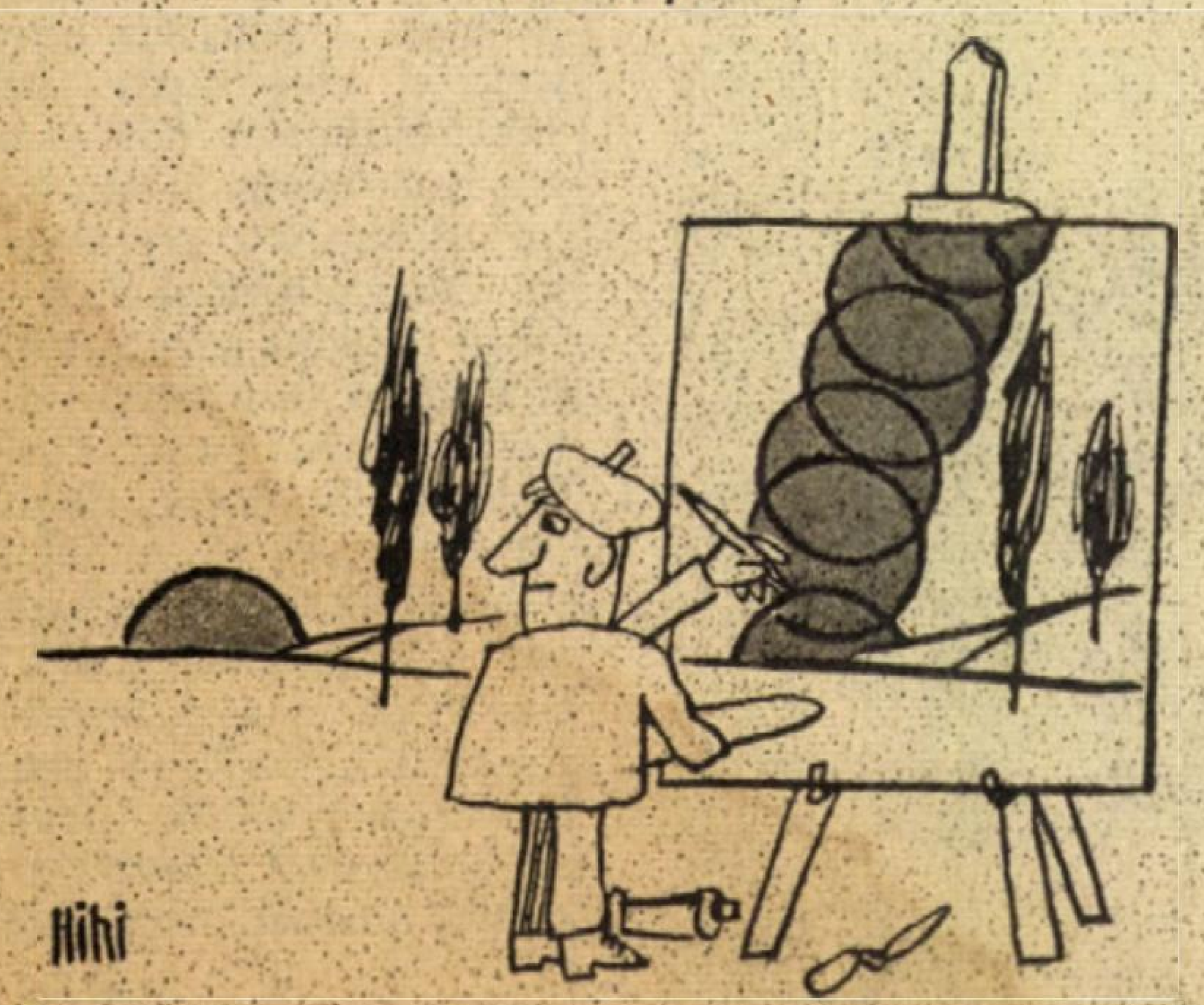

– Még mondja valaki, hogy a fociban csupán huszonketten sportolnak, és a többi csak nézi.

Döntetlen csata után

Precíz festő

Egyenrangú fél

FÉRJ *(telefonál):* Köszönjük szépen, kedves mama. Én vásároltam az ünnepi vacsorát, mindent, amit Márti szeret, és gyönyörűen megterítettem. Elvégre, egyszer van az ember életében a házasságának első évfordulója... Köszönjük szépen, kedves mama.

FELESÉG *(kopog):* Jöhetek?

FÉRJ *(büszkén az asztalra néz)* Jöhetsz.

FELESÉG *(belép, könnyű nyári kabátban):* Mi a titok? Miért nem volt szabad bejönnöm?

FÉRJ: Mondd, te most el akarsz menni?

FELESÉG: El, szívem. Somos Pistával megyek a Szigetre. Mi a titok?

FÉRJ: Te, Márti, te nem tudnád, hogy milyen nap van ma?

FELESÉG: Hogyne tudnám, kisfiam. Szombat.

FÉRJ *(szemrehányóan):* Szombat?

FELESÉG: Ó, ne haragudj, édes, igazad van. Elfelejtettem. Péntek van. De mi a titok? Mondd, mert megőrülök.

FÉRJ: Péntek van?

FELESÉG: Mit hozol zavarba? Vagy péntek van, vagy szombat. Vagy csütörtök lenne?

FÉRJ *(az asztalra mutat):* Nem veszed észre ezt se?

FELESÉG: Ó!... *(Magához ölel egy csokor virágot.)* Piros rózsa!... Kit vársz?

FÉRJ *(halkan, szomorúan):* Senkit se várok, Márti. Csak téged. Ma van a házasságunk első évfordulója.

FELESÉG *(őszinte bűntudattal):* Ó, Istenem!... Ne haragudj, szívem, megfeledkeztem róla.

FÉRJ *(jóságos mosollyal):* Nem haragszom. Nem tudok én terád haragudni. Szeretlek. Szabad a kabátját, asszonyom?

FELESÉG: De, szívem, nekem rohannom kell. Már el is késtem.

FÉRJ *(elébe áll):* Te még mindig el akarsz menni?

FELESÉG: Hát persze hogy el.

FÉRJ: Noha tudod, hogy házassági évfordulónk van?

FELESÉG: Muszáj, szívem. Megígértem. Egy órája vár már szegény fiú, és mégis vissza akarsz tartani.

FÉRJ: „Szegény fiú!" Akit én nem is ismerek. Akivel hetek óta mászkálsz anélkül, hogy bemutattad volna nekem.

FELESÉG: Ezen ne csodálkozz, szívem. Nem szeretem a féltékenységi jeleneteket.

FÉRJ: Éppen *miatta* csinálnék jeleneteket?

FELESÉG: Te? Ő csinálna miattad!

FÉRJ: Tessék?

FELESÉG: Igen. Nem akarom, hogy megismerjen. Ha látná, milyen előnyös külsőd van, megőrülne a féltékenységtől.

FÉRJ: Ő lenne féltékeny a férjre?

FELESÉG: Igen. Ő nagyon érzékeny. Nem is beszélhetek rólad előtte.

FÉRJ: Tébolyító! Szerelmes vagy belé?

FELESÉG: Hogy mondhatsz ilyet? Tudod, hogy téged szeretlek!

FÉRJ: Engem! És ezt össze tudod egyeztetni azzal, hogy a mai estét egy ismeretlen emberrel akarod eltölteni?

FELESÉG: Miért ne? Sértődjék meg? A vacsorát megtartjuk máskor, szívem. Nem is értem, hogy lehet erről ennyit beszélni. Szentimentalizmus az egész.

FÉRJ: Az, hogy együtt akarok veled lenni?

FELESÉG: Az, hogy együtt akarsz velem vacsorázni. Igenis! Ez barbár szokások maradványa. A vadaknál volt ez divat, akik, ha meghalt valakijük, teleették magukat. Ettek, ha örültek, ettek, ha búsultak. Csak akkor hiszed el, hogy szeretlek, ha szemed láttára telerakom a gyomrom étellel?

FÉRJ: Te ezt így fogod fel?

FELESÉG: Hát nem butaság? Koccintasz velem, és azt mondod: egészségemre. De te iszod meg. Te hiszel abban, hogy az *nekem* válik egészségemre? Ugye, most hallgatsz, mert igazam van. De, hogy meg légy elégedve, holnap megtartjuk a vacsorát, és ígérem neked, annyit fogok enni, hogy belebetegszem. Szervusz, szívem. Ha nem akarsz egyedül vacsorázni, hívd fel a mamát.

Fendrik Ferenc

RÖVID, DE IGAZ

A sikertelenség oka mindig másokban van.

*

Ki dicsérjen bennünket, ha nem saját magunk?

*

Azt a büszkeséget vetjük meg a legjobban, amelynek alapja van.

*

Másokat mindig szívesen áldozunk fel.

*

Az a legdrágább megoldás, amelyik nem kerül pénzbe.

*

A saját erényeinkhez hozzá szoktuk tenni azt, amit a másokéból lecsipegetünk.

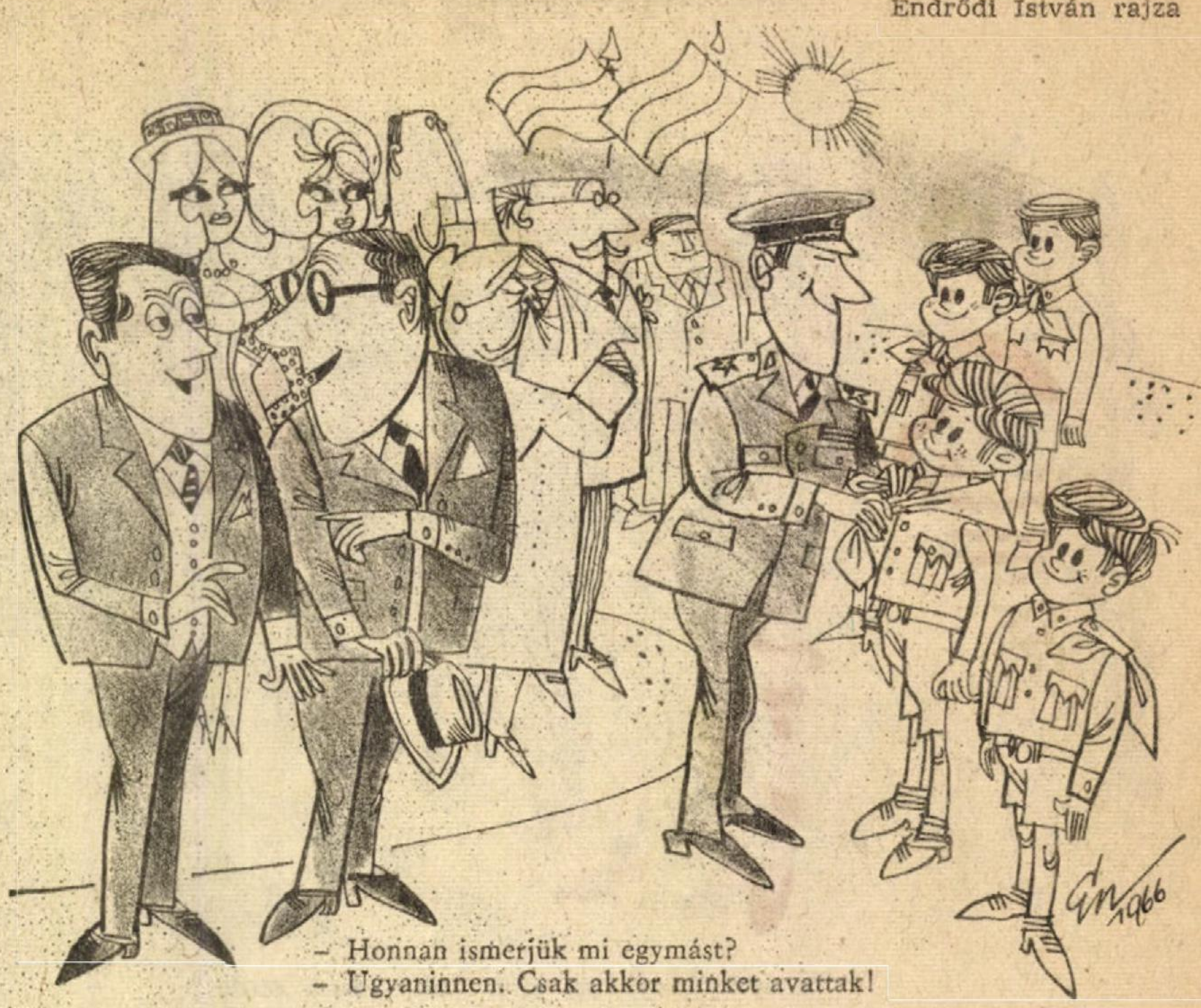
*

Befejezni valamit sokkal nehezebb, mint elkezdeni.

Polgár Sándor

Úttörő-jubileum

Endrődi István rajza

– Honnan ismerjük mi egymást?
– Ugyaninnen. Csak akkor minket avattak!

EGY JÓ FOGÁS

Az ember azt hinné, hogy mi sem egyszerűbb, mint feleséghez jutni. Az embernek megtetszik egy nő, egy ideig udvarol neki, aztán megkéri a kezét, és feleségül veszi. Slussz, passz. Ennyi az egész. De nem úgy van ám! Először is, ha neked megtetszik egy nő, nem biztos, hogy te is tetszel neki. Aztán ha tetszel is, nem biztos, hogy a nő nincs-e már másfelé lekötve. És ha nincs lekötve, véletlenül megtudod, hogy az illető hölgy álmában csikorgatja a fogát, amit te nem kedvelsz. Szóval nem olyan egyszerű.

Hát még Somolya esetében, aki csak olyan nőt vett volna el feleségül, aki szőke, magas, molett és buta. Hát ez nem ment. Ha szőke volt, nem volt magas, ha magas volt, nem volt rajta hús, aránylag a butaság ment legkönnyebben, amihez Somolya azért ragaszkodott, mert véleménye szerint a házasságban csak buta nőnek lehet imponálni. De ha már minden együtt volt, akkor meg Somolya nem kellett a nőnek.

– Sámlit hoz-e magával a házasságba? – kérdezte tőle az egyik.

– Sámlit? minek? – nézett nagyot Somolya.

– Hogy felérjen hozzám, ha netán meg akar csókolni.

Somolya ugyanis alacsony termetű, sovány kis fekete ember volt, és talán éppen mert az ellentétek vonzzák egymást... Egyszer-kétszer még próbálkozott, de sikertelenül, így aztán abbahagyta, és agglegény maradt.

Pedig a balatoni üdülőben, ahol a kétheti szabadságát töltötte, volt egy fiatal özvegyasszony, egy bizonyos Pomázsiné, aki minden követelménynek megfelelt volna. Nagy darab szőke debella volt, és csakúgy ritt le róla a butaság. Somolya azonban, aki alacsony termetű, de szilárd jellemű férfiú volt, nem engedett a csábításnak. Hogyisne! Hogy kinevesse, és a sámlit emlegesse! Nem, nem, maradjunk csak tisztes távolban, és elégedjünk meg a szemek legeltetésével.

Ha néha találkozott a tekintetük, Pomázsiné barátságosan mosolygott feléje, de Somolya nem ingott meg. Inkább kiült a Balaton partjára horgászni, hátha csinál egy jó fogást.

Már közeledett a szabadság vége, mikor az üdülőt honnan, honnan nem, hatalmas légyraj lepte el. Talán a közeli sajtgyárból jöttek, de akárhonnan, ott voltak, és megkeserítették az emberek életét. Rászálltak a kenyérre, a gyümölcsre, az emberek orrára, fülére, bebújtak az ing hasadékán, körülzümmögték a fejeket, lehetetlenné tették a délutáni álmot. Ha elkergették őket, visszaszálltak ugyanarra a helyre, egyszóval szemtelenek voltak, mint a légy. Az üdülők hiába hadakoztak ellenük, egyet agyoncsaptak, kettő jött helyettük. A gondnok felakasztott ugyan egy csomó ragadós légyfogót, de ezeket a legyek kacagva elkerülték, viszont a nők frizurája nemegyszer beléragadt.

Általános volt az elkeseredés, és ekkor jött Somolya. Neki ugyanis, mint afféle ráérős agglegénynek, óriási gyakorlata volt a legyek irtásában. Ki tudta számítani, merre repülnek, és begörbített tenyérrel elkapta őket, vagy ha helyben maradtak, biztosan csapott le rájuk. Ahol ő volt, ott a légynek pusztulni kellett. A többiek kapkodtak, kalimpáltak, mintha víz alatt úsznának, ő nem. Egy mozdulat, és vége.

Ezt a tehetségét hamarosan észrevették, és Somolya egyszerre népszerű lett. Innen is, onnan is hívták segítségül, és Somolya ment, és nem hibázott. Az egyik ultipartiban Döbrentei főkönyvelő megkérte, hogy üljön melléje kibicelni, és fogja el azokat a legyeket, amik az ő kopasz fejére telepednek, és zavarják a játékát. Somolya huszonkét legyet fogott el a főkönyvelő körzetében, mind röptében, mert lecsapni nem lehetett a fejére, bár úgy könnyebb lett volna.

Egy forró vasárnap délután, mikor az egész ház lepihent, csak Somolya nem, horgászni készült, hogy talán ma, az utolsó nap csinál egy jó fogást. Már indult, mikor a szép Pomázsiné leszólt hozzá az emeletről:

– Az isten áldja meg, kedves Somolya, jöjjön, van itt egy disznó légy, és nem hagy aludni, pedig olyan álmos vagyok.

Somolya természetesen letette a horgászbotot, és sietett fel az emeletre.

– Ugye, nem haragszik, ha megkérem – fogadta Pomázsiné. – Nézze, már megint itt van.

Elhessegette a szemtelen legyet, és Somolya mindjárt el is akarta röptében kapni. Ezúttal nem sikerült. A légy, miután leírt egy tiszteletkört a feje körül, visszatért előbbi helyére, Pomázsiné szép fehér nyakára. Az asszony újra elkergette, de Somolya most sem tudta elkapni. Ez még egyszer-kétszer ismétlődött, végre is a légy unta meg, és lejjebb repült, be a pongyola kivágásán. Onnan aztán ő nem tudott kijönni. Somolya, akinek a tekintélye forgott kockán, és akit különben is elkapott a vadászszenvedély, rátenyerelt arra a helyre, ahol a legyet sejtette.

– Fogja meg! Ne engedje el! – kiáltotta Pomázsiné.

Somolya szót fogadott. Megfogta. Nem engedte el. Akkor sem, mikor már rég agyonnyomta.

Pomázsiné előbb bután mosolygott, aztán megjött az esze, lehajolt hozzá a magasból, és egy csókot nyomott a feje búbjára. Ez ment sámli nélkül is.

Három hét múlva megvolt az esküvő.

Balázs Sándor

A Színészek-Újságírók rangadón

Pesthy István rajza

Hamlet: Lőni, vagy nem lőni, ez itt a kérdés!

Ítéletvégrehajtás

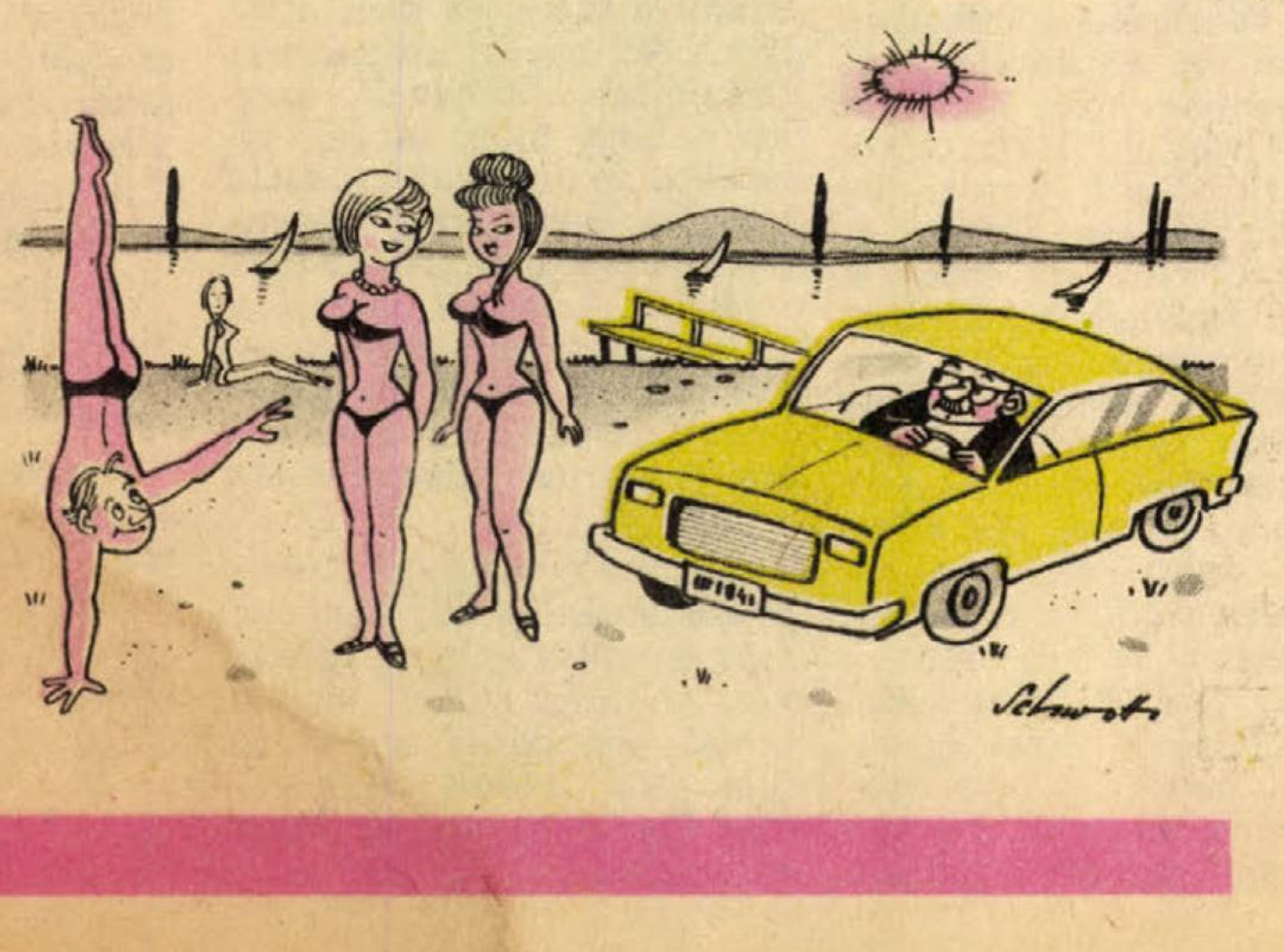

– Humánus módszer, megüti a guta!

A labdatartogató

Ki-ki a maga módján

E heti hirdetéseink

Tapasztalatcsere

Az utasbiztosítás önkéntes, másra át nem ruházható.

SÖPÖRJÜNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!

A LUDAS MATYI TISZTASÁGI SZOLGÁLATA

Tisztasági Szolgálatunk Döntőbizottsága ezen a héten

ARANY KUKA

díjjal jutalmazza a XIII. kerületi Tanács illetékes szerveit, amiért eltűrik, hogy a Hajdú utcának az Országbíró és Petneházy utcák közötti szakaszát szemétdombnak használja a környék lakossága;

EZÜST KUKA

díjjal jutalmazza az Országos Mérésügyi Hivatalt, a Nagy Lajos király úti hordójelző állomáson fellelhető több hordónyi hordalékért;

BRONZ KUKA

díjjal jutalmazza a VIII. kerületi Házkezelési Igazgatóságot, a József utca 31-ben felgyülemlett szemétért;

A PISZKOS BUDAPESTÉRT

emlékéremmel tünteti ki a XIII. kerületi KÖZÉRT Vállalatot a Dagály utca 2. számú ház körül felhalmozott ládákért, göngyölegekért és a tövükben meghúzódó hulladékért, szemétért;

A KÖZPISZKOSSÁGI ÉRDEMREND KÉTSEPRŰS FOKOZATÁT

adományozza az Észak-Pesti Vendéglátó Vállalatnak a Kerepesi úti Sellő eszpresszó elhanyagolt állapotáért, valamint a X. kerületi KÖZÉRT Vállalatnak a Makk utcai ABC-áruház körül gazdag választékban fellelhető hulladékokért;

ARANYSZEGÉLYŰ MOSÓRONGGYAL

jutalmazza az Országos Földtani Kutató és Fúró Vállalatot, a Felszabadulás térre néző ablaksorának patinás piszkosságáért.

*

Saját portánk előtt is söpörve, sajnálattal vettük észre, hogy két héttel ezelőtt a Dózsa György út 100-as számú házban talált szemétért a XIV. kerületi HKI kapott kitüntetést, holott az a VI. kerületi HKI-nak járt volna. Ez úton is kérjük: akinek díja, az vegye magára!

*

A Döntőbizottság megállapította, hogy a VIII., Kőbányai út 22., és a IX., Ráday utca 58. számú házakban, valamint a Lenin körúti „Delicatesse" bolt előtti raktárlejáróban bírálatunk óta rendet teremtettek, ezért a korábban adományozott

KITÜNTETÉST VISSZAVONJA.

Manőverezés közben

Barát József rajza

– Az az érzésem, elnök úr, hogy valami baj van a léghajóval . . .

HARC AZ ALKOHOLIZMUS ELLEN

Sajdik Ferenc rajzai

– Előbb leheljen bele a szondába . . .

ELRETTENTŐ ÜVEG

– Van a feleségétől írásos engedélye?

ELLENPROPAGANDA

Jogos kérés

Sajdik Ferenc rajza

– Bocsánat, meg tetszik engedni, hogy előremenjek, ugyanis munkaidőben vagyok . . .

Takarékos telefonálók

„Ó, minő gyönyörűség lelkünknek a bliccelés!" — kiáltott föl egykor a napkeleti bölcs.

„A bliccelés világjelenség" — állapította meg Samuel Weltkopf, az Amerikában élő német származású közgazdász.

„Bliccelés tekintetében elértük, sőt bizonyos területeken túlszárnyaltuk a világszínvonalat" — közölte a Központi Statisztikai Hivatal a Keleti Károly utcából.

Jól értesült körök tudni vélik, hogy a fent említett bizonyos területek a telefon-bliccelésekre vonatkoznak, azoknak is a legveszélytelenebb fajtájára. Lássuk a példát:

Borkő Bélát fölhívja a felesége a hivatalból, és közli vele, hogy munkaidő után a varrónőjéhez megy. Amikor ott végzett, hazatelefonál, s akkor Béla induljon el, mert föl kell menniük a mamához. Igen ám, csakhogy . . . A varrónő után a hivatalba már nem akar visszatérni Borkőné, tehát a hazatelefonálást úgy beszélik meg, hogy ő majd egy fülkéből „csenget haza". Borkő azonban ne vegye föl a kagylót, hanem hagyja kettőt csöngeni. Ha a csöngetés akkor abbamarad, abból tudja, hogy felesége hívta.

Borkőné valóban elment a varrónőhöz, utána valóban hazatelefonált, majd két „kicsöngés" után visszaakasztotta a kagylót, amire a jóhiszemű automata visszaköpte az érmét.

Ugyanebben az időben Végzetes Vendel izgatottan ült odahaza és düledt szemmel leste a telefont, s várta, hogy szép szeretője, titkos arája, Kovács Marika „odazörget" kettőt. Ő természetesen nem emeli le a kagylót, mert az kemény egy forintba kerülne Marikáéknak, hanem rohan, hiszen a jeladás azt közli, hogy a mama elment, és . . .

Borkőné telefonálását követően tíz perccel Végzetes Vendel lihegve becsöngetett Kovácsékhoz, és értetlenül bámult a kedves mamára, aki „szerencsére" még otthon volt, s az ő kedvéért otthon is maradt, s bár szívélyes beszélgetéssel szórakoztatta a fiút, majd alig egyórai társalgás után kiment kávét főzni.

Ekkor Vendel megmondta Marikának, hogy ilyen „ócska trükkel" őt nem lehet megfogni. Marika esküdözött, hogy ő nem telefonált. Vendel nem hitte el, Marika sírt, a mama bejött, mosolygott, és megjegyezte: a szerelmesek veszekednek.

A szerelmesek erre abbahagyták a veszekedést, megitták a kávét, és utána összevesztek. Máig is haragban vannak.

Ugyanez idő alatt Borkőné dühösen járkált föl és alá a mamáék háza előtt, várta férjét, de hiába. Egy óra múlva egyedül fölment a mamához, és kilátásba helyezte, hogy még aznap este hazaköltözik.

Borkő aznap este, sőt egész éjjel hiába tette ki a lelkét, hasztalan esküdözött újra meg újra, hogy tárt fülekkel ült a telefon előtt — felesége tudni vélte, hogy avval a kis „vacak" Micókával hetyegett, miközben ő úgy járkált az utcán, mint egy . . .

Borkőné ugyan nem költözött haza a mamához, de azóta is fúj, prüszköl, és képtelen megbocsátani az ő szerencsétlen férjének.

Én megértem Borkőnét, és megértem Vendelt, hiszen ők nem tudhatják, hogy telefonszámaik csupán egy, azaz egyetlen számjegyben különböznek, és olykor előfordul, hogy az ember mellétárcsáz, vagy a gép, vagy . . .

Remélem, hogy a fenti példából megértik a telefonbliccelők, hogy a jövőben nem szabad mellétárcsázniuk.

Sólyom László

Gimnazista rímek

Az Alma Mater előtt megállok
és máris újra az vagyok, aki
a boltozatos vén falak között
egykor e névre hallgatott: „Maki" . . .

S a testes Pityu rohan már felém,
vihancol, nyerít, mint egy vadló,
én elordítom magam: „Kaman Dzsek!",
majd felpattanok rá, s döng a padló . . .

Merthogy „lovaspólóban", mint a pinty,
úgy hagytuk le az osztály bölcseit!
(S mint „nyelvújítók", a gimnázium
névadóját hagytuk le: Kölcseyt . . .)

A helyünkön régen mások ülnek,
hol ifjúságunk dühét kiadtuk . . .
Mert velünk, sajnos, nem jártak lányok,
ezért kezdeném újra. Miattuk . . .!

Szilágyi György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

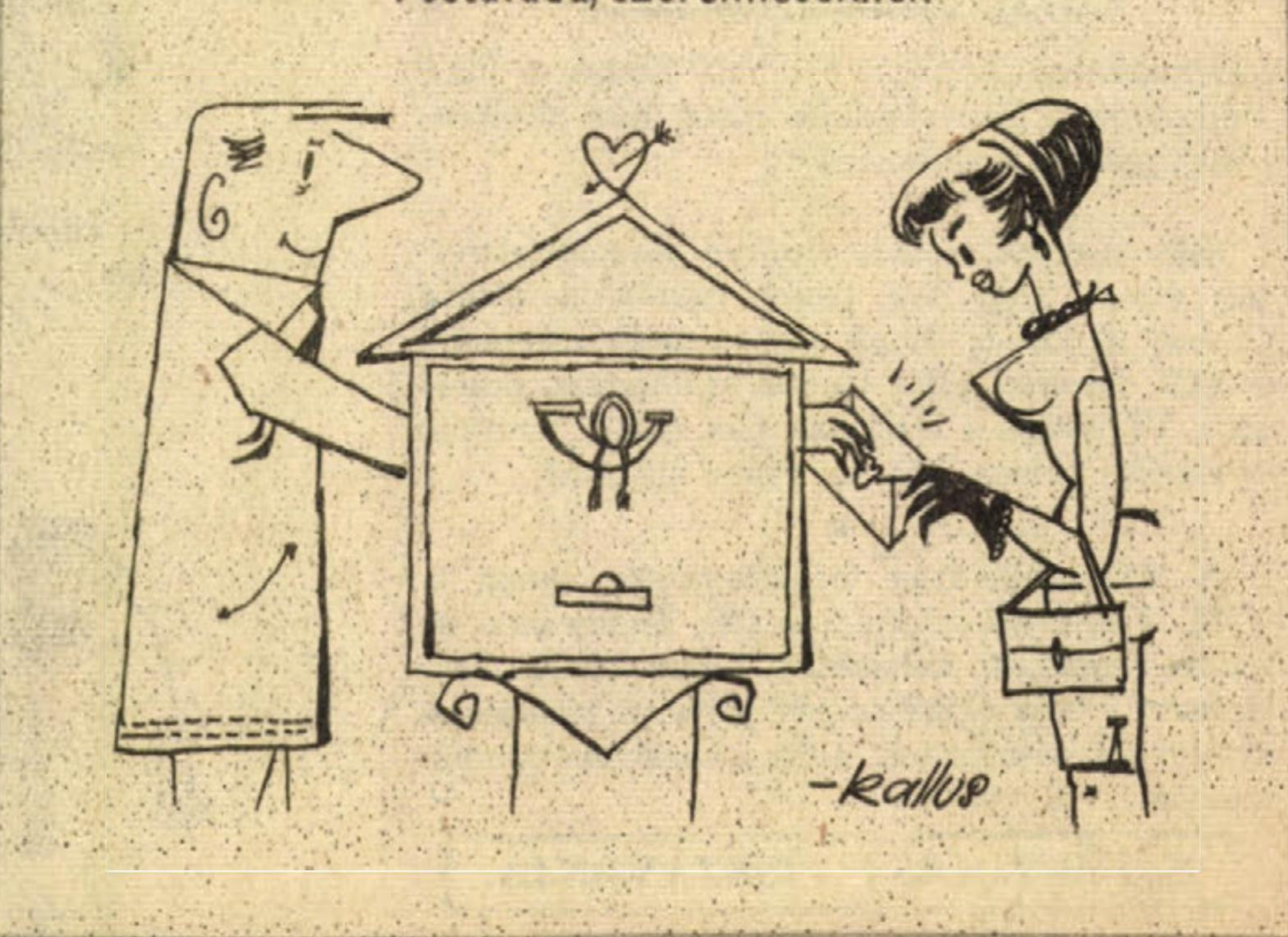
A Női Fehérneműgyár részére szállított munkaszékek elektrosztatikus feltöltődésének megszüntetésére sikerült megnyugtató megoldást találni. Intézkedtünk, hogy a székeket antistalonnal kezelt lakkal sürgősen újralakkozzák. Köszönetet mondunk azért, hogy „Dörzsölt székek" című cikkükkel felhívták figyelmünket a vállalatunknál előforduló bürokratikus ügyintézésre.

Gyuris Géza
igazgató-főmérnök,
Könnyűip. Alkatrészgyártó és Ellátó V.

„Tavaszi illatok Pécsett" című cikkükre válaszolva közöljük, hogy pécsi üzemünk működését május 31-én megszüntettük. Az üzem helyét begyűjtőtelepnek továbbra is fenntartjuk.

Gál Jenő ig.,
Allatifehérje Takarmányokat Előállító V.

Postaláda, szerelmeseknek

KÖRFORGÁS

A kicsi, molett bolti eladónő rosszkedvűen dünnyögte a vevőnek:

– Talán az egész raktárt kirámoljam maga elé? ...

A vevő megemelte a kalapját, és szó nélkül távozott. A kicsi, molett bolti eladónő pedig lehúzta a rolót, és bement egy trafikba cigarettáért.

– Mi a ménkűt válogat, hogy száraz vagy nedves-e az a cigaretta?! Itt a Mátrája, és hagyjon békén!

A kissé molett bolti eladónő felháborodva távozott. A trafikosnő pedig munkája végeztével bement a henteshez:

– Egy fél kiló marhafelsált kérek. Nem, nem abból. A másikból.

– Nincs időm az ilyen hercehurcára – morogta a mészáros, és a pultra csapta a fél kiló marhafelsált. A trafikosnő dühösen csukta be maga mögött az ajtót. A mészáros pedig zárás után bement a férfidivat-szaküzletbe, hogy új zoknitartót vásároljon:

– Nem tudok határozni. A galambszürke vagy a csauszínű zoknitartó megy jobban az egyéniségemhez? – kérdezte tanácstalanul.

– Bánom is én, csak válasszon már. Azt hiszi, lopom az időmet!? – kiáltotta a keszeg eladó.

A mészáros felindultan távozott. A férfidivat-szaküzlet keszeg eladója pedig bement egy lúdtalpbetét-szaküzletbe ... És így tovább.

(galambos)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mi volt a legnagyobb csalódásuk?

Azt hittem, hogy a saját erőmből meg fogok tudni állni a lábamon.

D. F.

Amikor kiderült, hogy az elektronnak nem lehet egyszerre a helyét is és a sebességét is meghatározni. Egy világ omlott össze bennem, azóta sem találom a helyemet.

F. L.

Azt hittem, nem tudok nélküle élni, és nagyon jól éltem nélküle. Ez volt életem legnagyobb csalódása.

F. Gy.

Az egész élet egy nagy csalódás. Mikor kimásztam az óvóhelyről, ifjú voltam, tele reménységgel, de Budapest romokban hevert. Eltelt huszonegy év, most Budapest ifjú, és én heverek romokban.

(f–p)

Magda, Ella, Irén, Piroska, Juci, Mariska.

G. Sz.

Nem volt legnagyobb csalódásom, még ebben sem sikerült átlagon felül produkálnom.

K. A.

Amikor megtudtam, hogy a gyerek születéséhez nemcsak két szerető szívnek kell egyesülnie.

M. Gy.

Midőn rájöttem, hogy Mancika nem a pénzemért szeret.

R. B.

Az autóbuszon felkínáltam ülőhelyemet egy nálam negyven évvel fiatalabb nőnek és — elfogadta.

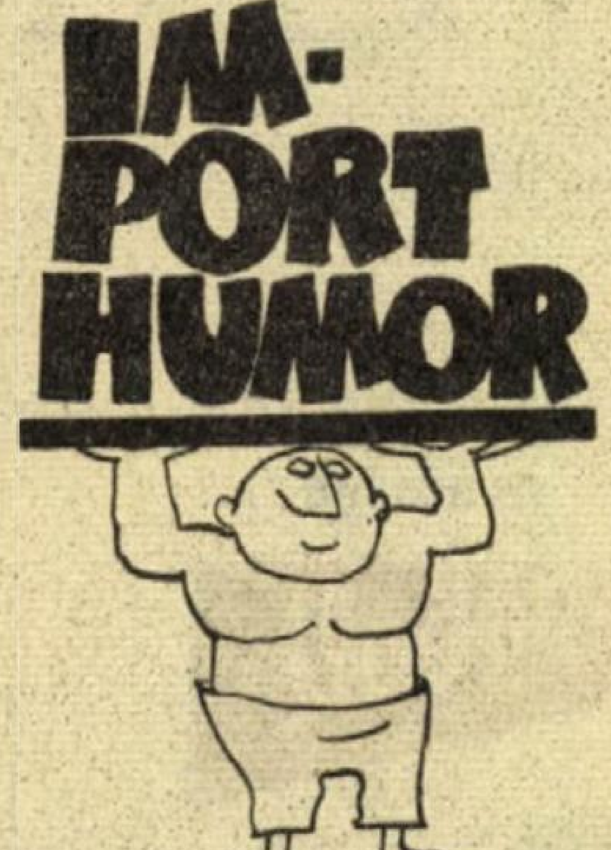
S. A.

A legjobb barátom visszakérte a pénzét.

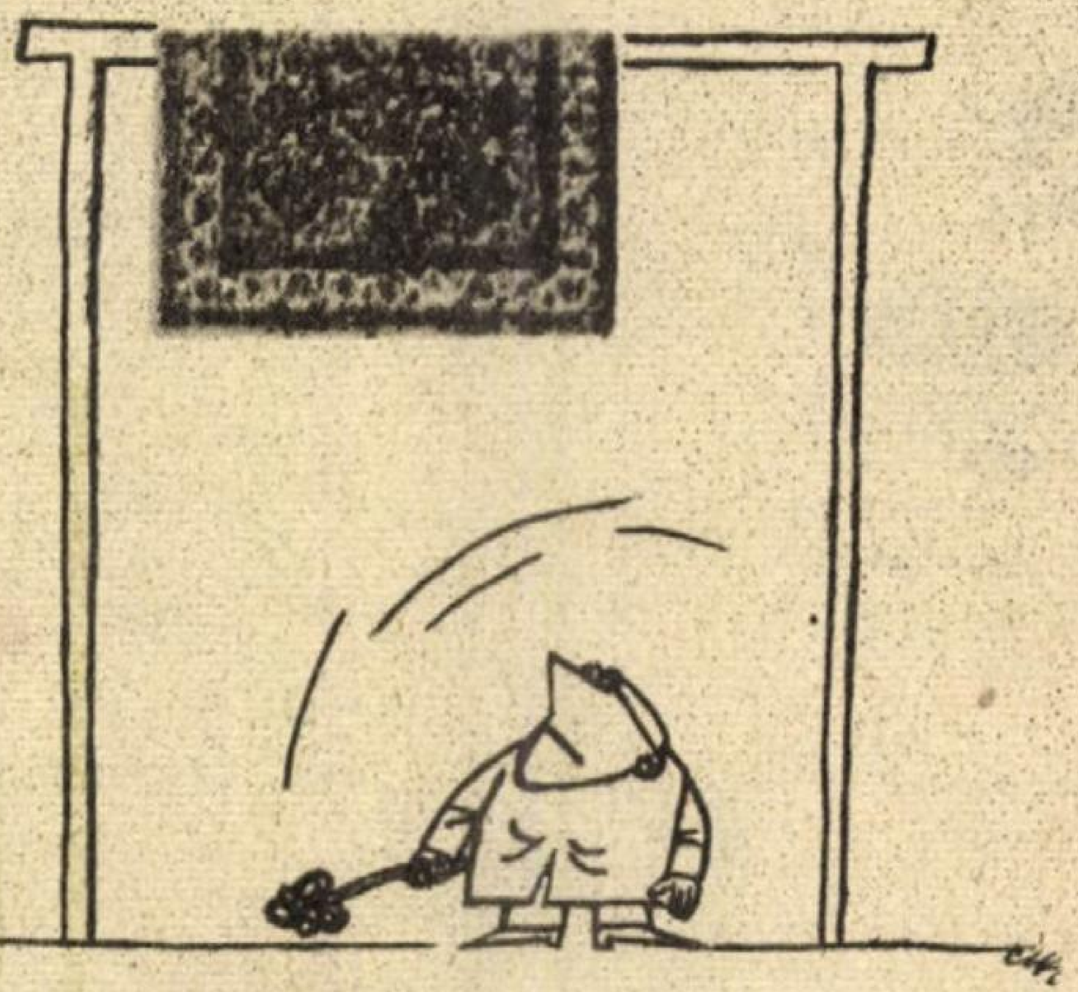
S. P.

Egy lírai költő, akit a napokban személyesen is megismertem.

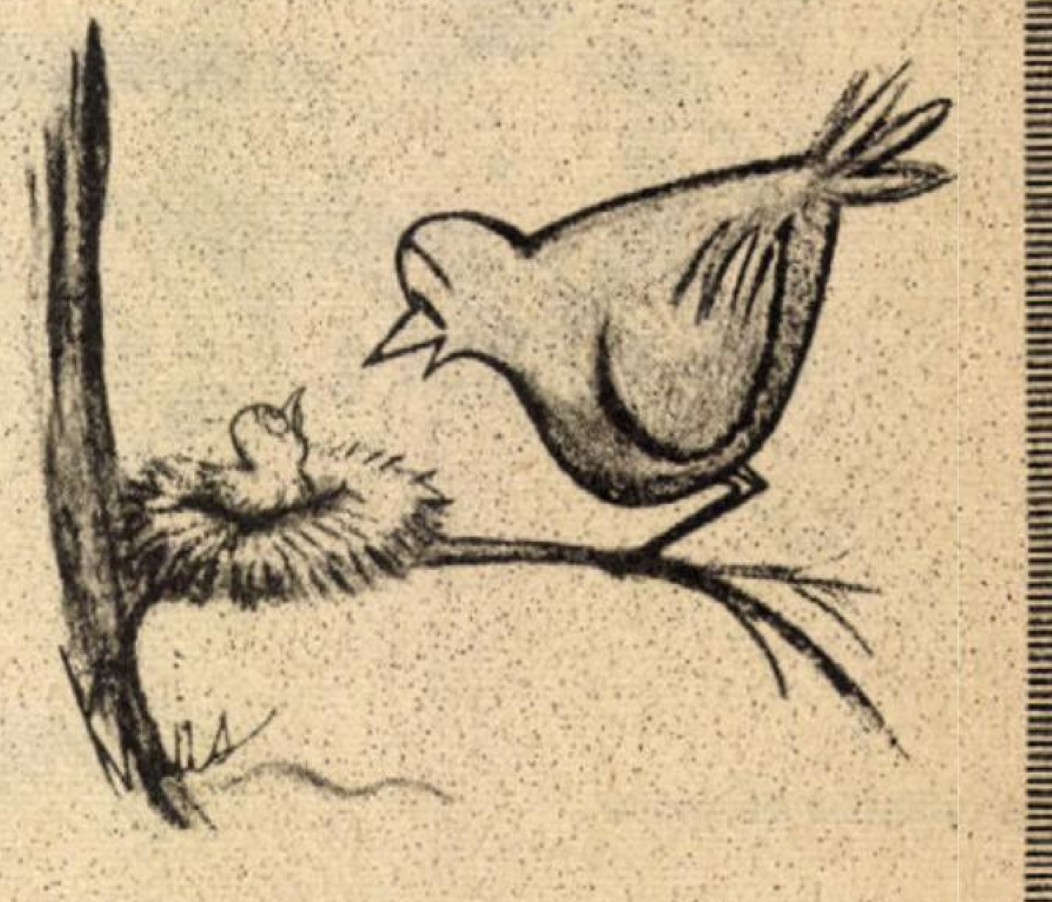
(t.)

SZERVEZÉSI HIBA

(„Dikobraz", Prága)

– Értsd meg, hogy egy madárnak muszáj repülni! ...

(„The New Yorker")

MINŐSÉGI PIPADOHÁNY

(„Dadzis", Tallin)

Férfisors

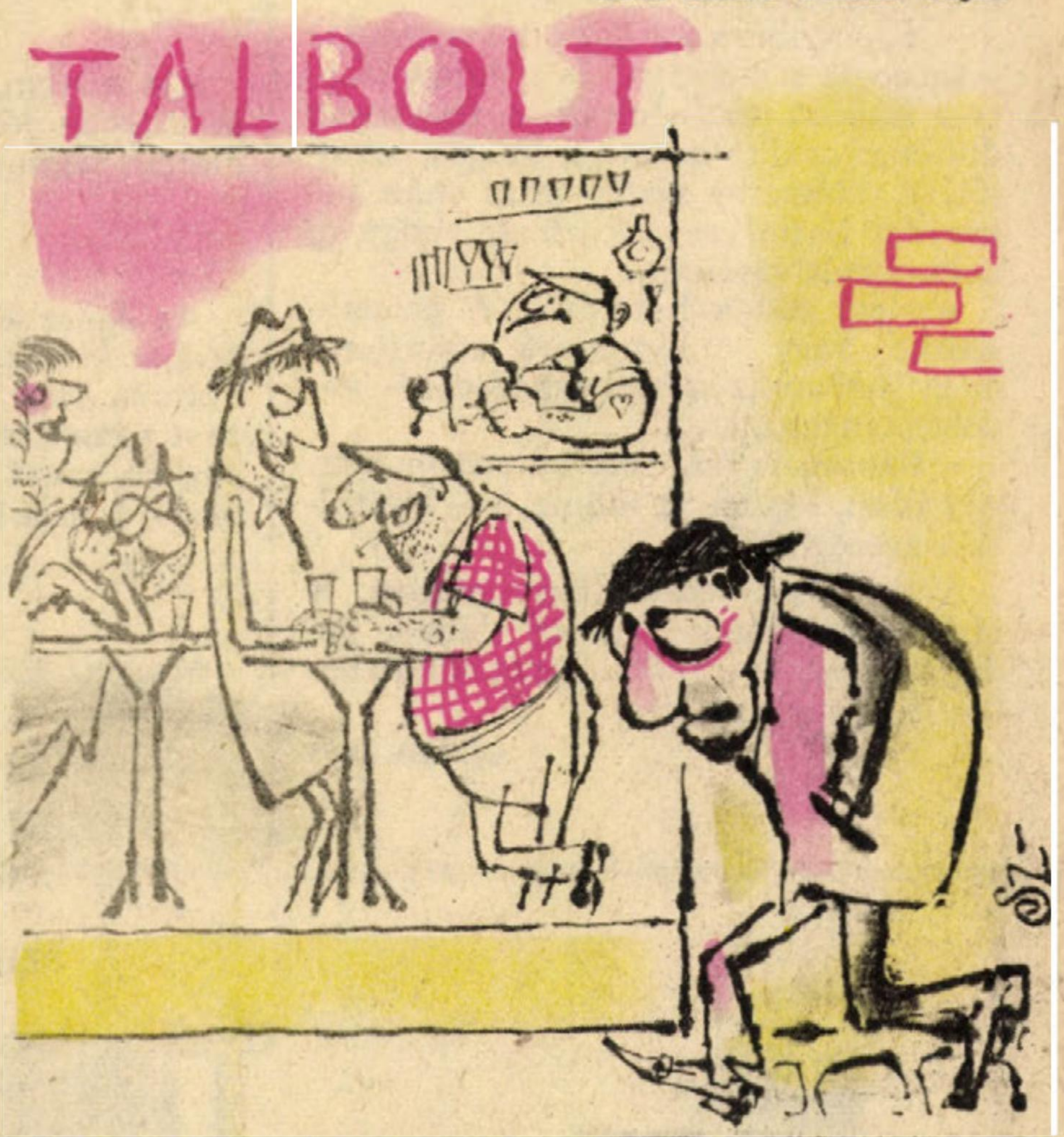
– El nem tudod képzelni, mit gyötör a feleségem az alaptalan féltékenykedéseivel.

IDEJÉBEN szólunk

a Patyolatnak, hogy vigyázzon, mert az új csomagszállítási rendelkezésekkel az Autótaxi Vállalat nagyon előretört a n é p s z e r ű t l e n s é g i versenyben!

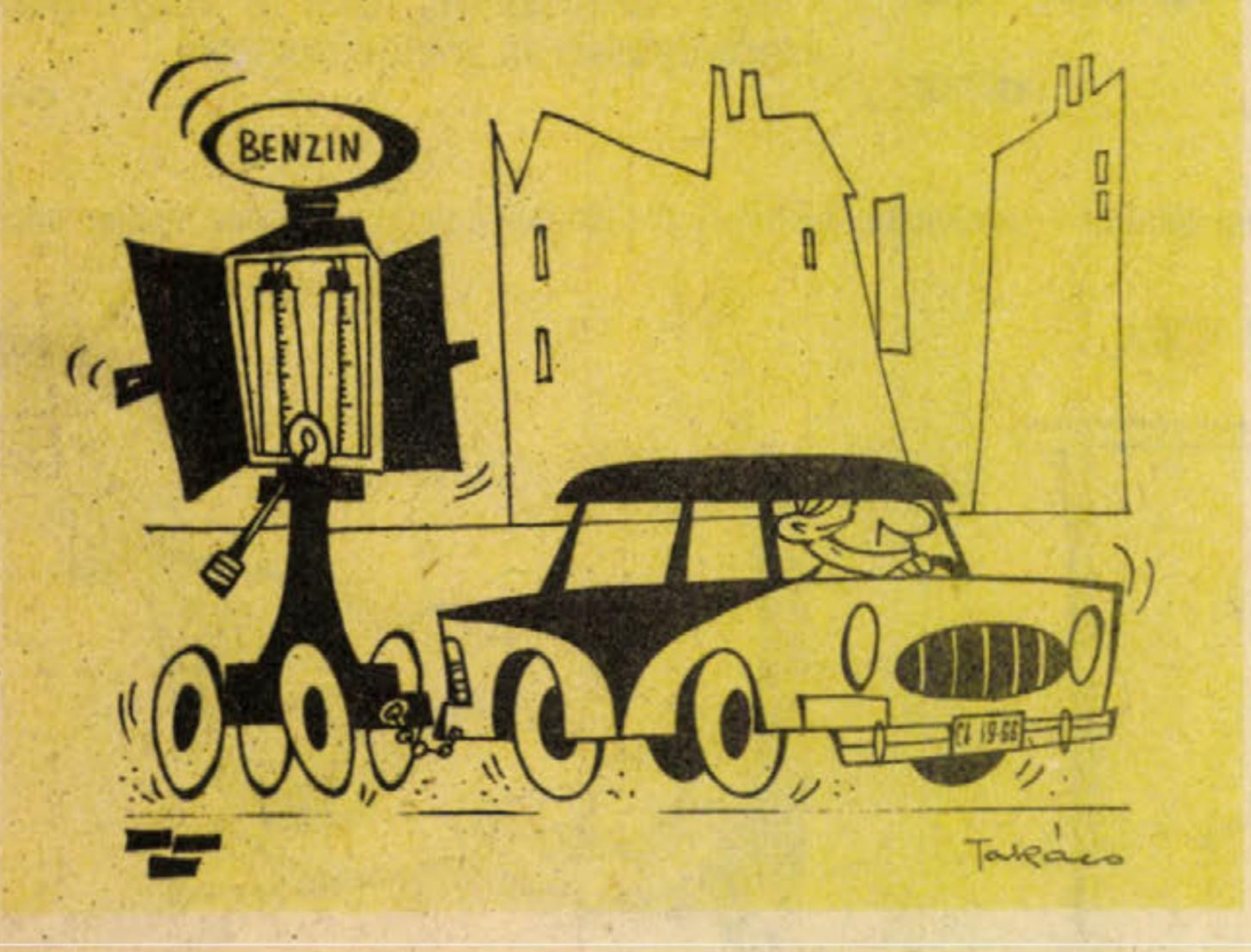
Mélyponton

Szür-Szabó József rajza

– A múlt hónapban még törzsvendég voltam.

Ideális utánfutó

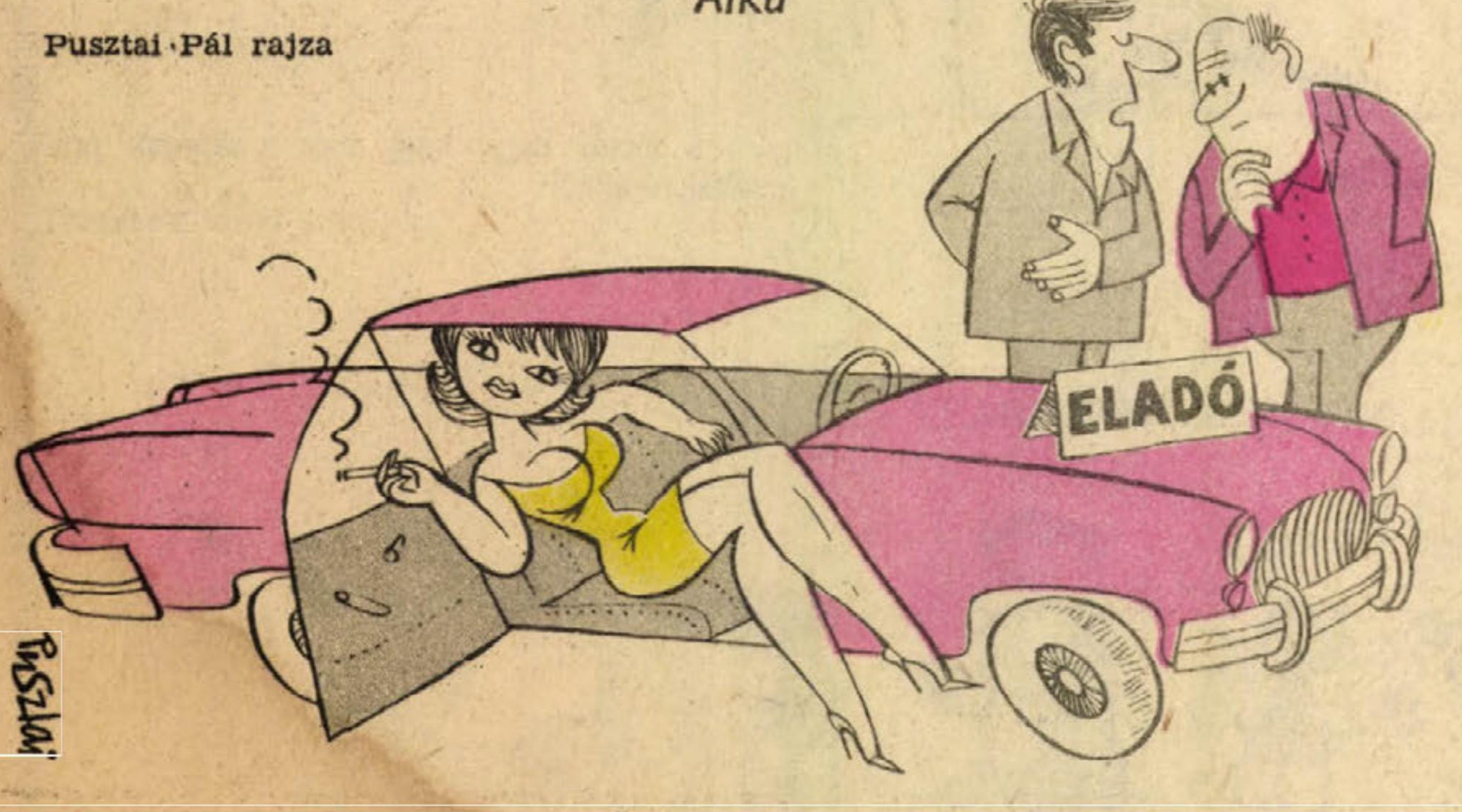

Ha továbbra sem javul a cipők minősége ...

Alku

Pusztai Pál rajza

– Ő a kocsival marad ...

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 66.1186 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504